Nr. 28

SJORS

van de Rebellenclub

14 juli 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

Carlo Muntinck:

De gevangenen van het slavenschip

Op de ochtend van de achttiende mei van het jaar 1674 voer de *Stadt Haerlem* onder vol zeil in de buurt van Sicilië, precies op het punt waar de twaalfde lengtegraad en de achtendertigste breedtegraad elkaar kruisen.

De mist, die de avond tevoren plotseling was komen opzetten, was nog niet opgetrokken. Boven, in het kraaienest, wachtte de uitkijk met verlangen het uur af, waarop hij zijn kille post zou mogen verlaten.

De grijze nevel om hem heen was zo dicht, dat hij alleen het bovenste deel van van het want kon zien. Wanneer hij om zich heen keek, leek het alsof hij door de lucht zweefde. Alleen het vertrouwde geluid van het water, dat tegen de boorden klotste, herinnerde hem eraan dat hij op een schip was.

Bijna dertig meter onder hem sjouwden Volkert Lieuwensz en Harmen de Rooy een tros touw over het middendek, die zo zwaar was, dat ze hem slechts met de grootste moeite over opstanden en andere obstakels konden tillen.

„Dat valt om de maan niet mee, maat," hijgde Harmen. „Je weet toch wel zeker dat hij stuurboord zei?"

„Zo zeker als wat," bevestigde Volkert. „Wacht, daar heb je hem al."

Hij knikte in de richting van een man, die op zijn knieën bij de verschansing lag en druk bezig was de sjorrings van het grootzeil te versterken.

„Alsjeblieft, Sultan," zei Volkert, terwijl ze de tros bij hem neergooiden, „daar kun je weer even mee voort."

De aangesprokene keek op en ook wie hem niet kende, zou direct begrepen hebben, waaraan hij zijn bijnaam dankte. In zijn gebruinde gezicht stonden een paar ogen, die bijna even donker waren als zijn haar. Zelf beweerde hij dat zijn grootvader een Spanjaard was geweest, maar met zijn gitzwarte ringbaard leek hij zoveel op een Arabier, dat het moeilijk te geloven was, dat hij gewoon Laurens Kock heette en niet Omar ben Yoessoef.

„Zo, zeuntjes," zei de matroos, „konden jullie hem wel tillen?"

„Met gemak, vaer," antwoordde Volkert. „Als het moet, tillen we jou aan je baard over de verschansing."

De Sultan greep een marlpriem van het dek en hief die dreigend op. „Maak dat je wegkomt, galgebrokken, anders nagel ik je met je oor aan de verschansing."

„Maak je niet dik, vaer," grinnikte Volkert, maar hij zorgde toch dat hij een eind uit de buurt kwam.

Langzamerhand begon het warmer te worden en de mist werd zienderogen dunner.

Boven, in het kraaienest, maakte de uitkijk zijn laatste kwartier vol. Net toen het acht glazen sloeg en hij op het punt stond om af te dalen, doemde er uit de dunnende mist een spitse steven op, die schuin naar de *Stadt Haerlem* wees.

„Schip te lij!" klonk het uit de mast. „Schip te lij-ij-ij!"

Volkert en Harmen, die op weg waren naar het vooronder voor de ochtendschaft, liepen naar de verschansing en tot hun verwondering zagen ze hoe een vaartuig, dat nauwelijks half zo groot was als het hunne, het Hollandse schip op volle snelheid de pas afsneed.

Eer de twee jongens begrepen wat de bedoeling was van die manoeuvre, was om hen heen reeds alles in rep en roer.

„De Moren!" riep een matroos. „Te wapen, mannen! Te wapen!"

Zij, die het dichtst bij het voorschip waren, renden naar beneden om vuurroeren te halen en wie zich daar de tijd niet voor gunde, trok zijn mes of zocht zich een handspaak uit.

Het vreemde schip was nu zij aan zij met de *Stadt Haerlem* en duidelijk zag Volkert aan de voorste mast de gevreesde groene wimpel met de halve maan erop.

„De Moren," zei hij fluisterend. „Lieve goedheid, Harmen, wat moeten we beginnen?"

„Vechten," zei Harmen de Rooy en hij knipte met een grimmig gezicht zijn kortjan open.

Ook Volkert haalde zijn mes te voorschijn, maar de gedachte dat hij het zou moeten gebruiken om zijn leven te verdedigen, deed hem huiveren.

Intussen had bijna de gehele bemanning van de koopvaarder zich aan stuurboord opgesteld. Musketten werden in aller ijl geladen en over de verschansing gelegd en zij, die over pistolen beschikten, klommen in het want om vandaaruit het dek te bestrijken.

De Sultan had zijn sjorrings haastig in de steek gelaten en stond met een lange sabel op zijn post.

Toen hij de twee jongens in het oog kreeg, wenkte hij driftig.

„Van die verschansing vandaan!" riep hij. „Als ze hier komen, is het nog vroeg genoeg voor jullie."

Volkert en Harmen zochten een plaatsje achter het tussenwant en wachtten in spanning af wat er verder zou gebeuren.

Het Tunesische schip, een snelle driemaster, laveerde behoedzaam naar bakboord en op het moment dat de beide rompen elkaar bijna raakten, vloog een half dozijn enterhaken over de verschansing van de *Stadt Haerlem*.

Aan boord van de driemaster werden brede stormplanken tegen de verschansing gezet en tientallen Arabieren, met lange voorladers en kromzwaarden gewapend, maakten zich gereed voor de aanval.

Schipper Claes Molenpaert, die op het eerste teken van gevaar van de kampanje was gekomen en nu terzijde van de grote mast stond, hief met een rustig gebaar zijn hand op. „Geef ze ervan langs, mannen," beval hij.

De musketten knalden, maar eer ze herladen konden worden, stormden de piraten gillend de stormplanken op en weinige seconden later was het dek van de *Stadt Haerlem* in een slagveld herschapen.

Sabels ketsten tegen kromzwaarden, pistolen knalden en intussen sprongen steeds meer aanvallers aan boord van de koopvaarder.

„Sla ze, mannen! Sla ze!" riep Molenpaert. „Het gaat om je leven."

Zelf vocht hij als een duivel. Met zijn lange sabel hield hij zich twee, drie aanvallers tegelijk van het lijf, hieuwde ze tegen het dek en stond direct weer in postuur om het tegen een volgende vermetele op te nemen.

Plotseling zag Volkert hem wankelen en terwijl het zwaard hem met een boog uit de hand vloog, sloeg hij met een kreet tegen de planken.

De dood van hun aanvoerder deed de Hollandse zeelieden met verdubbelde woede van zich afbijten, maar al gauw werd het duidelijk dat ze tegen de Arabieren niet waren opgewassen.

Het leek wel of er voor elke verslagen vijand twee nieuwe opdoken en ondanks hun verwoede tegenstand werd de bemanning van de *Stadt Haerlem* steeds meer uitgedund.

In het begin waren Volkert en Harmen betrekkelijk veilig geweest. Ze hadden al gauw begrepen dat ze met hun gebrekkige wapens geen enkele kans hadden tegen de grimmige zwaarden van de Arabieren en daarom hadden ze hun plaats achter het want niet verlaten.

Maar langzamerhand was de strijd hen genaderd en toen ze eindelijk besloten hadden naar het achterschip te gaan, was het al te laat.

Vier Moren omringden hen en toen ze hun messen hieven om hun leven tenminste zo duur mogelijk te verkopen, werden ze van achteren vastgegrepen en op het dek geworpen.

Geoefende handen wierpen Volkert een touw om de schouders, dat zijn armen onwrikbaar tegen zijn lichaam snoerde en naast hem onderging Harmen de Rooy dezelfde behandeling.

Wat er van de bemanning nog over was, werd op een hoop gedreven en toen ze zagen, dat tegenstand nutteloos was, gaven ze zich op hoop van genade over.

Nadat allen waren geboeid, begonnen de piraten de lading van de koopvaarder aan boord van de driemaster te brengen en nadat alles, wat enige waarde had, van schip was verwisseld, werden ook de matrozen overgebracht.

Toen allen aan boord van de driemaster waren, werden de trossen gekapt en stuurloos verwijderde de *Stadt Haerlem* zich van het schip, waarmee het op een zo vreselijke wijze verbonden was geweest. Toen het op twintig vadem afstand was gekomen, opende het piratenschip aan bakboord zijn geschutspoorten en direct daarop donderde uit zes monden een salvo over het water.

Vlak onder de waterlijn doorboorden de zware kogels de romp van het Hollandse schip en een tweede salvo voltooide de vernieling.

De grote mast van de *Stadt Haerlem* begon naar de lijzijde te hellen en de zeilen kwamen flapperend over.

Steeds zwaarder werd de slagzij. Dan draaide het schip met een snelle beweging om zijn as en verdween in de diepte.

Volkert Lieuwensz vocht tegen zijn tranen, maar eer het water zich boven de *Stadt Haerlem* had gesloten, duwde een ruwe hand hem naar het ruim, waar hij samen met de anderen werd opgesloten.

Boven hem viel een luik dicht en van de achtendertig man, met wie de *Stadt Haerlem* was uitgevaren, zaten de twaalf, die nog over waren, in de donkere buik van de driemaster, die scherp bij de wind naar de kust van Tunesië stevende.

„Volkert," klonk de stem van Harmen de Rooy, „ben je daar?"

„Ik ben hier," antwoordde Volkert Lieuwensz. „Wat zou er met ons gebeuren?"

„Dat zul je gauw genoeg merken, maatje," zei een andere stem. „Als je nog geen eelt op je handen hebt, dan zul je het nu krijgen en meer dan je lief is."

Twintig uur nadat die voorspelling werd uitgesproken, klonken er geluiden, die erop wezen dat de zeilen werden gereefd en kort daarop ging er een schok door de boot.

„Hij gaat voor anker," zei een van de matrozen. „Nu zullen we het hebben."

Gedurende al die tijd hadden de gevangenen niets anders gehad dan een stuk droog brood en een paar slokken water, maar nog meer dan honger en dorst kwelde hen de bedompte lucht in het ruim.

Volkert Lieuwensz was dan ook blij toen het dekluik openging en frisse lucht hun verblijfplaats binnenstroomde.

Er kwamen een paar Arabieren naar beneden, die de benen van de gevangenen losmaakten en hen een voor een naar boven dreven.

Knipperend tegen het zonlicht keek Volkert om zich heen en tot zijn verrassing zag hij, dat ze in de haven lagen van een oosterse stad, waarvan de witte huizen afstaken tegen de blauwe lucht.

Veel tijd om rond te kijken kreeg hij niet. Zijn nieuwe meesters bonden hem en de andere gevangenen met lange touwen aan elkaar en trokken hen schreeuwend de loopplank over.

De ontvangst, die hun aan de wal wachtte, beloofde niet veel goeds voor de toekomst. Mannen in lange witte boernoesen hieven dreigend de vuist tegen hen op en kleine bruine kinderen, die uit alle hoeken en gaten schenen op te duiken, jouwden de Hollandse zeelieden met schelle stemmen uit.

Hongerig en vermoeid trokken ze door de nauwe, hellende straten van Bizerta, terwijl een troep straatjongens dansend en joelend achter hen aan liep.

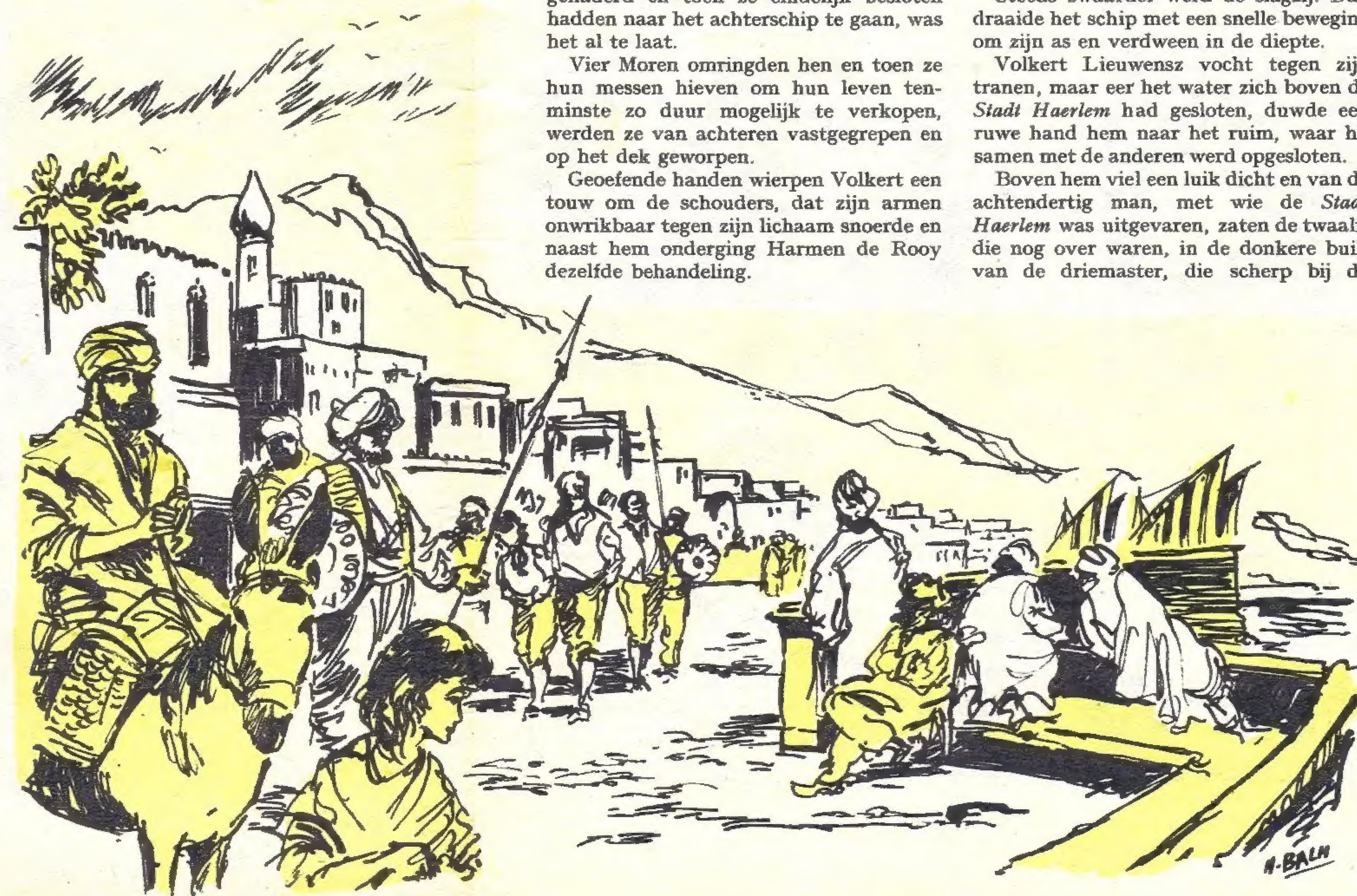
Eindelijk scheen het doel van de tocht bereikt te zijn.

Ergens op een plein in de binnenstad duwde een van de begeleiders de deur van een loods open en toen de twaalf mannen binnen waren, werden hun touwen vervangen door stevige kettingen, die door een ring in de muur werden gehaald.

Ramen had deze gevangenis niet, maar op verschillende plaatsen waren toortsen bevestigd, die een helder licht over de geketenden wierpen.

Terwijl een deel van de bewakers verdween, namen de anderen in het midden van de ruimte plaats, vanwaar ze de gevangenen scherp in het oog hielden.

Vervolg op bladzijde 18

De reis om de wereld in 80 dagen

IN HET JAAR 1872 GING DE ENGELSMAN PHILEAS FOGG MET ZIJN VRIENDEN EEN WEDDENSCHAP AAN, DAT HIJ IN TACHTIG DAGEN OF MINDER ROND DE WERELD KON REIZEN. DE WEDDENSCHAP WERD AANGENOMEN EN SAMEN MET ZIJN KNECHT JEAN PASSEPARTOUT GING FOGG OP REIS. ONDERWEG WERDEN ZIJ GESCHADUWD DOOR DETECTIVE FIX, DIE DACHT DAT FOGG EEN BANKROVER WAS. NA VEEL MOEILIJKHEDEN BEREIKTEN ZE CALCUTTA.

★

FOGG EN PASSEPARTOUT SLIEPEN DIE NACHT RUSTIG EN VERMOEDDEN NIET DAT DE CARNATIC AL VERTROKKEN WAS. TOEN ZE DE VOLGENDE MORGEN IN DE HAVEN KWAMEN, TROFFEN ZE DAAR DETECTIVE FIX, DIE BEWEERDE DAT HIJ OOK DE BOOT GEMIST HAD.

★

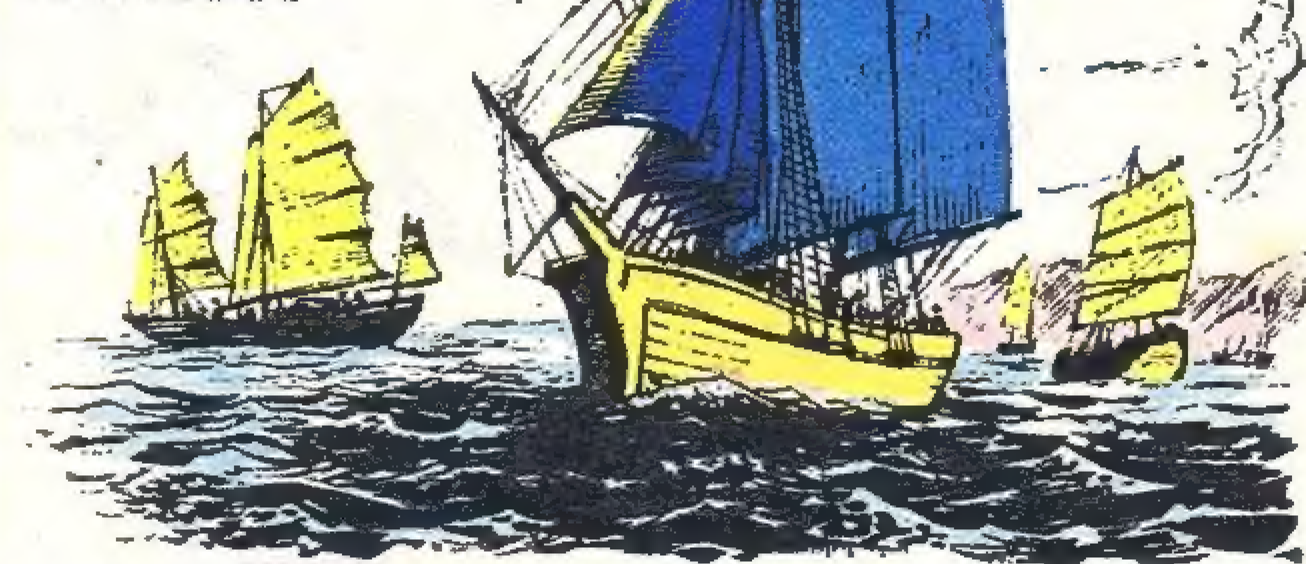

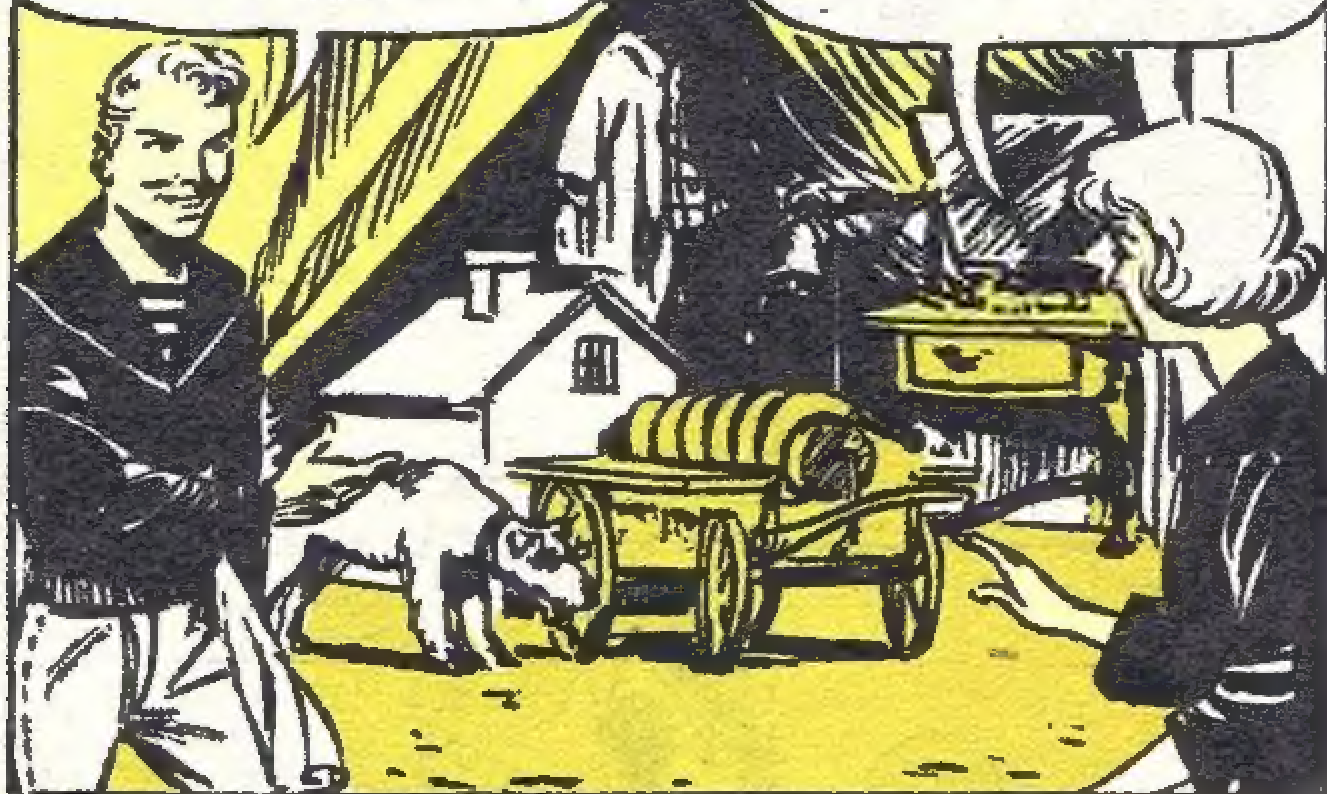

De roep van het circus

DEBBIE WEST WILDE MET HAAR HOND TEX GAAN WERKEN BIJ CIRCUS MELWIN. TOM MORDEN, ALIAS DE CLOWN TOMO, VROEG HAAR OF TEX ALS BRANDWEERMAN ZOU KUNNEN OPTREDEN.

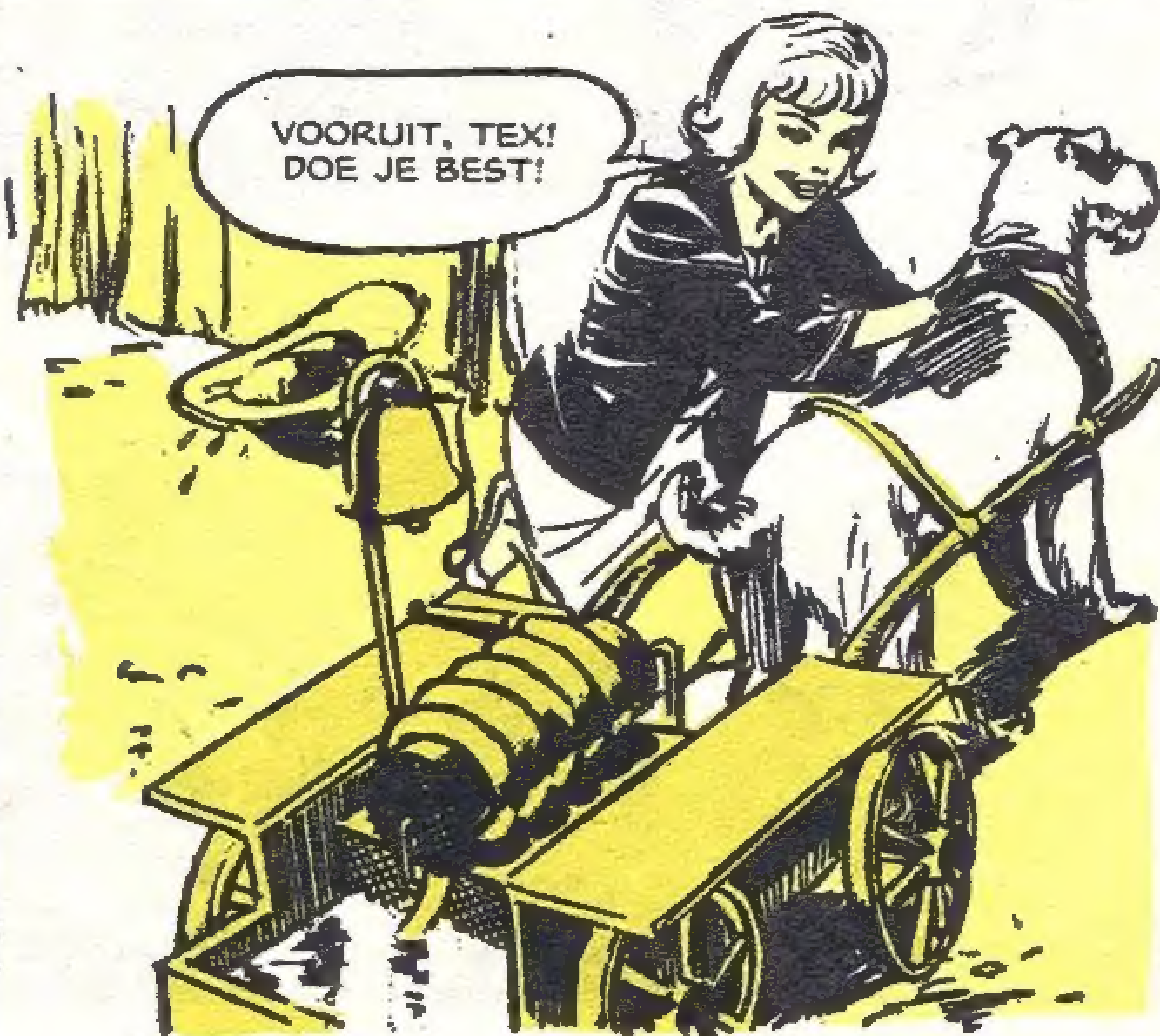

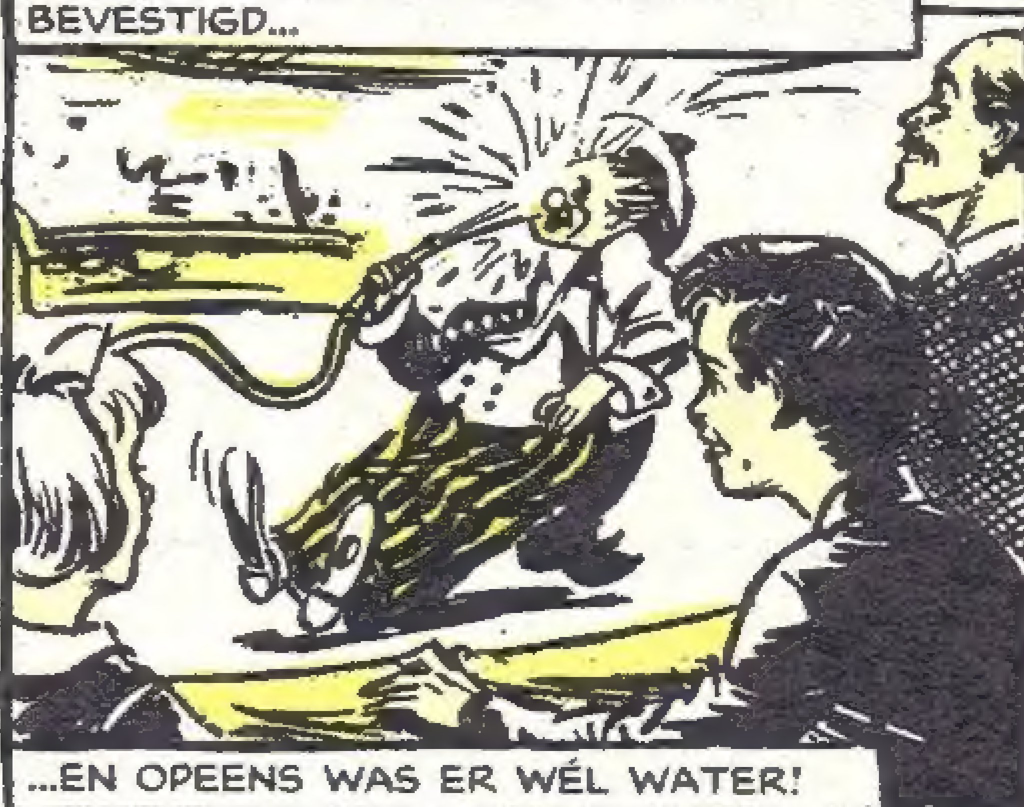

HOERA, DAAR HEB JE DE BRANDWEER AL!

DIE HOND KOMT ME BEKEND VOOR. O JA, HIJ IS VAN DAT MEISJE!

ARME TOMO, MIJN HUIS BRANDT AF EN ER IS GEEN WATER!

MAAR EEN VAN DE ANDERE CLOWNS HAD DE SLANG AAN EEN KRAAN BEVESTIGD...
...EN OPEENS WAS ER WÉL WATER!

TERWIJL HET PUBLIEK KLAPTE, HOLDE TEX DE PISTE UIT.
PRACHTIG GEDAAN, TEX! NU ZAL MELWIN ONS VAST WEL AANNEMEN!

MENEER MELWIN WAS ENTHOUSIAST.
DIE HOND IS GEWELDIG, WERKELIJK GEWELDIG! PAULA, WAAR IS DAT BEEST GEBLEVEN?

ER KWAM EEN JALOERSE BLIK IN DE OGEN VAN PAULA, DE ACROBATE.
DE HOND IS GOED, MAAR AAN DAT MEISJE HEBT U NIETS!
HM. DIE HOND MÓÉT IK HEBBEN EN IK ZAL HEM KRIJGEN. ZO-WAAR ALS IK RUSS MELWIN HEET!

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 111e Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver van de Overzeese Compagnie. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn. *Olivier ziet een dikke Indiër, Asaf, die meegaat naar Madras. Onderweg bespieden Olivier en Paul hem in het ruim van het schip. Olivier wordt ontdekt en Asaf beschuldigt hem ervan dat hij hem een kostbare ring ontstolen heeft. Bij fouillering blijkt Olivier de ring in zijn zak te hebben. Hij wordt opgesloten. Even later wordt de* Eenhoorn *aangevallen door een zeeroversschip. Pollie, Olivier en Paul bevinden zich in een roeiboot in de buurt. Na een kort gevecht verdwijnen de zeerovers weer. Asaf, vaandrig Boscowen en de schatkisten zijn verdwenen. Trott en Pilchard gaan op zoek naar Pollie, Olivier en Paul, die ergens op zee dobberen.*

Dat wordt dan tweemaal per dag een halve kroes water en twee beschuiten voor ieder," rekende Paul uit.

,,Wel, daar is niks aan te doen. Het beetje wind dat er is, is in ons voordeel. De mast nu maar omhoog en het zeil gehesen. Dat beschermt ons ook een beetje tegen de zon. Het wordt vandaag verschrikkelijk heet. We zullen deze koers aanhouden en vertrouwen dat we geluk hebben. Akkoord?"

,,Jawel, kapitein!" zei Pollie.

,,Koers aanhouden en op geluk vertrouwen, kapitein," vulde Paul aan.

Ze zetten de korte mast op, hesen het zeil en zetten koers naar de verre Maladiven. Olivier nam het roer, Pollie zat middenin en Paul begon voor te lezen uit Robinson Crusoë. Hij kon prachtig lezen en al gauw hield Pollie op met piekeren over haar vader en haar vrienden van het regiment. De kleine boot gleed, enigszins overhellend door de wind, rustig over de kalme zee voort.

Sergeant Trott en soldaat Pilchard hadden 's nachts vaak geroepen, en ook zij hadden ongeduldig gewacht tot de dag aanbrak. Sergeant Trott was erg verdrietig en Pilchard probeerde hem wat op te vrolijken. Toen het eindelijk licht werd, ontdekten ze, net als de jongelui in de boot, dat ze alleen waren op de Indische Oceaan; er was niets te zien van de *Eenhoorn* of van de andere roeiboot.

,,Wat zullen we doen, Pharao? Waar moeten we ze vinden? Mijn kleine Pollie, mijn neef Olivier en die aardige Paul. . . Ze dobberen ergens op deze oceaan rond, eenzaam en verlaten."

,,Nou, sergeant, zo somber moet u het nu ook niet zien. Ze moeten hier ergens in de buurt zijn. We hebben een paar roeiriemen, een mast met een zeil en we kruisen net zo lang rond tot we ze vinden. Dan sturen we allemaal met elkaar op land aan."

,,Ik wou dat ik niet zo vaak op Olivier gemopperd had, Pharao."

,,Och, kom nou, dat kun je van sergeants toch niet anders verwachten. Olivier zal u dat heus niet kwalijk nemen. En nu moeten we maar eens ophouden met ons gepieker en een koers uitzetten om ze te zoeken."

,,Maar welke kant uit, Pharao? Noord, zuid, oost of west?"

Pilchard sloeg zich op de dijen. ,,Dát is het, sergeant. West! Paul liet me gisteren een kaart zien en hij wees me een heleboel stippen aan, waarvan hij zei, dat het de Maladiven waren. Die eilanden zijn het dichtstbijzijnde land, dus daar sturen ze vast op aan. Laten we naar het westen gaan! De zon komt daarginds op, dus dat is het oosten. We zullen het zeil opzetten en het stuur zó vastzetten dat we westwaarts zeilen. En moge de Voorzienigheid ons behoeden."

,,Laten we het hopen, Pharao, beste kerel," zei de sergeant ernstig, ,,laten we het hopen."

En al gauw zeilden ze op een vaste koers de Maladiven tegemoet.

De zon steeg hoger en om twaalf uur 's middags was het gloeiend heet. Zonder dat de opvarenden elkaar konden zien, bewogen de twee bootjes zich langzaam over de zeespiegel. Op zijn tijd dronken ze het kostbare water uit de kroezen, en in beide boten gaf niemand toe aan de verleiding om over zijn onophoudelijke dorst te klagen. Vastbesloten hielden ze hun gevoelens voor zich.

Langzaam doorliep de zon zijn dagelijkse baan en toen hij tenslotte onder de westelijke horizon zonk, genoten ze allemaal van de heerlijke koele avond. Ze sliepen zo goed als ze konden op de harde banken van de boten. Toen de wind ging liggen, roeide Pilchard tot hij niet meer kon en liet zich eindelijk aflossen door sergeant Trott.

Olivier en Paul roeiden om de beurt, telkens een half uur, zoals ze met behulp van Pauls horloge vaststelden.

Pollie wilde op haar beurt ook aan de roeiriemen, maar dat konden de beide jongens niet goedvinden. Ze hadden te veel te lijden van de dorst om te redetwisten of zelfs om meer te praten dan absoluut noodzakelijk was.

De tweede dag kroop langzaam voorbij; geen van de beide boten kwam binnen de gezichtskring van de andere en evenmin was er een vlek aan de horizon te zien die zou kunnen betekenen dat er land in zicht was.

,,Paul, hoe lang duurt het nog, voor we weer wat te drinken krijgen?" vroeg Pollie in de loop van de middag. ,,Niet zo lang meer, Pollie," zei Paul, hoewel het nog meer dan twee uren zou duren. ,,Ik weet, hoe je je voelt."

,,Zou het heel erg zijn om een klein slokje zeewater te nemen? Een paar teugjes zullen ons toch zeker geen kwaad doen?"

Olivier schudde zijn hoofd.

,,Nee, geen slok," zei hij flink. ,,Als we daarmee beginnen, kunnen we er niet meer mee ophouden en dan worden we erg ziek. Het is jammer, Pollie."

,,Hindert niet, Olivier. Het is voor jullie even erg als voor mij; alleen, jullie klagen niet."

,,Klagen helpt niets. Maar sommige mensen hebben meer last van dorst dan anderen, geloof ik. Vergeet het maar, we zullen wel gauw land zien."

Zo gingen de lange uren voorbij.

Toen die avond de duisternis was ingevallen en de lucht schitterde van de sterren, fluisterde Paul tegen Olivier: ,,Slaapt ze?"

Olivier keek naar Pollie, die was ingepakt in haar mantel. Ze droomde en kreunde zachtjes. Hij knikte.

,,Er zijn nog maar drie kroezen water over," zei Paul.

,,Maar drie kroezen herhaalde Olivier. Ze keken elkaar eens aan.

,,Goed, Paul. Dan nemen jij en ik elk een half rantsoen. Maar zeg het niet tegen haar, want dat vergeeft ze ons nooit."

Paul knikte. Ze roeiden verbeten door de nacht, om de beurt tien minuten, wat hun krachten nog net konden opbrengen.

De volgende morgen, toen ze hun rantsoen water kregen, zorgden Paul en Olivier er wel voor, dat Pollie niet zag, dat zij ieder maar een halve kroes namen.

De horizon was nog een volkomen

Toen het eindelijk licht werd, ontdekten ze dat ze alleen waren op de Indische Oceaan.

rechte lijn, en zijzelf waren de enige levende wezens in de wijde omtrek van de oceaan.

Olivier hield het roer. Pollie en Paul kropen in de schaduw van het zeil. Voor de derde keer klom de zon meedogenloos naar het zenit. Geen van hen had nog veel hoop.

Plotseling zei Paul kalm: „Olivier, Pollie, ik weet het niet, misschien verbeeld ik het me, maar kijk eens voor ons, een beetje naar links."

Olivier stond op, terwijl hij zich aan de rand van het zeil in evenwicht hield, en tuurde vooruit. Pollie soesde in de zon.

„Bedoel je dat vlekje op de horizon?" vroeg Olivier. Hij probeerde de plotselinge wilde hoop, die in zijn hart was opgesprongen, te onderdrukken.

„Het zou kunnen. Maak Pollie nog maar niet wakker."

„Laten we wachten tot we zekerheid hebben," antwoordde Olivier. „Het kan ook wel een wolk zijn."

Ze zwegen en staarden ingespannen in de verte.

„Olivier," zei Paul zacht, „toen ik vanmorgen in de bijbel las, kwam ik bij een paar regels die hoop schenen te beloven. Het was in het vierenveertigste hoofdstuk van Jesaja. Want, las ik, ik zal water gieten op de dorstigen en beken op de grond, en mijn zegen uitgieten op uw nakomelingen. En ze zullen uitspruiten tussen het gras als populieren langs de beken. Misschien was dit een voorteken."

„Ik zal water gieten op de dorstigen," herhaalde Olivier. „Paul, denk eens aan, een beekje, een beekje met koel, helder water."

„Niet doen, Olivier, nog niet, stel je voor dat. . ."

Alsof de wind hen in hun hoop wilde sterken, kwam ie opnieuw opzetten en de boot doorkliefde de golven, zodat zich schuim vormde voor de boeg.

„Olivier!" riep Paul. „Dat is land! Kijk maar, ik kan de bomen al zien. We zijn gered, we zijn gered! Land in zicht! Land in zicht!"

„Wat is er toch aan de hand?" vroeg Pollie, terwijl ze overeind ging zitten.

„Het is in orde, Pollie," zei Olivier. „Alles is goed. Er is land in zicht. Land met bomen erop, en dat betekent water. Lekker fris, zoet water. We hebben het gehaald!"

Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze dat het een klein rotsachtig eiland was met een paar bultige heuvels erop, die met bomen begroeid waren. Vanaf het verblindend witte strand leek het net alsof er een groen kleed over de hellingen van de heuvels was uitgespreid.

Ze keken nieuwsgierig of ze ook inboorlingen zagen, maar toen Olivier de boot tussen een paar puntige rotsen door naar een kleine baai had gestuurd en Paul luid schreeuwde: „Eiland, ahoy!" was het enige teken van leven, dat er onder groot lawaai een troep papegaaien opvloog uit de bomen.

Olivier streek het zeil en de boot gleed naar het land. Op het laatste ogenblik stootten ze tegen een scherpe rots net onder de zeespiegel. De bodem van de boot werd opengereten en het water gutste naar binnen. Ze sprongen uit de boot en ploeterden naar de kant. Paul hielp eerst Pollie en daarna waadde hij terug en kon nog net op tijd zijn kostbare kist grijpen.

Olivier hield de jassen vast.

Een tijdlang lagen ze op het strand niets anders te doen dan van hun behouden aankomst te genieten.

Toen kroop Olivier overeind en keek eens om zich heen. „Kijk daar eens!" schreeuwde hij, „daar, voorbij het strand. Kijk! Een beek!"

Het water was zoet en fris en overheerlijk. Paul waarschuwde hen, dat ze direct niet te veel moesten drinken. Een half uur lang lagen ze te bekomen van de vermoeienis en zich een beetje te bespatten met het heerlijk koele water.

Toen ze weer wat op krachten gekomen waren en Paul een paar kokosnoten uit de bomen had geschud, gingen ze het eiland verkennen. Niets wees erop, dat er mensen waren, ofschoon Paul in een andere kleine baai een paar stukken hout vond die van een pakkist afkomstig schenen te zijn.

De grootste ontdekking echter deed Pollie. Ze vond een stenen trap en toen ze die afgingen, kwamen ze in een grote ruimte, die in een rots uitgehouwen was. Ze keken nieuwsgierig om zich heen en plotseling hield Pollie de adem in en deed een stap achteruit.

„Kijk eens!" zei ze, „daar achteraan in die muur."

Het was inderdaad een griezelig gezicht. Een monsterachtige draak was in de rots uitgehouwen en geverfd. De ogen waren helder gekleurde stenen die glinsterend het licht in de grot weerkaatsten.

„Dat is interessant," zei Paul opgewonden. „Dit is vast een oude heidense tempel. Dat was hun god. Deze grote platte stenen waren het altaar. Daar moet ik een nauwkeurige tekening van maken voor mijn dagboek. Oom Tom zal enthousiast zijn."

„Ik dacht een ogenblik, dat hij echt was," griezelde Pollie. „Ik wou dat dat ding er maar niet was, dan zouden we in deze grot kunnen gaan wonen."

Olivier ging naar de draak toe en streek hem over de neus.

„Dit is de oude Sebastiaan," lachte hij. „Hij is geen schoonheid, maar hij heeft een hart van goud. Is het niet zo, Sebastiaan? Je moet je niks van hem aantrekken, Pollie. Dat idee van jou is prima. Dit wordt ons huis. We kunnen van deze stenen wel een tafel en stoelen maken."

„Ja, en ik maak ook een lessenaar, waaraan ik aan mijn dagboek kan werken," zei Paul. „En ik maak een kaart van het eiland, en we geven alle beekjes en heuvels een naam."

„En we gebruiken een paar van die stenen om een kookkachel te maken," ging Pollie verder, die haar angst voor de draak al weer vergeten was. „En jullie kunnen hout zoeken en dan maak ik stamppot en misschien kan ik zelfs wel iets bakken."

„Hoera," zei Olivier, „je spreekt als een echte kampeerster, Pollie. En we gaan dikke takken snijden en dan vlechten we er een scherm van, voor die hoek, en dan wordt dat jouw eigen kamertje, Pollie. En we maken bedden en je zult zien, we krijgen het hier best wel naar onze zin. Maar eerst moeten we op het strand nog een kleine plechtigheid houden. Ik wou, dat we een vlag hadden. Maar ik weet al wat, het kan wel met mijn rode jas. Kom mee!"

Op het strand, waar ze aan land gegaan waren, stak Olivier een boomtak in het zand. Hij hield zijn vuurrode jas over zijn arm en sprak met plechtige stem:

„Hierbij neem ik dit eiland in beslag in naam van Zijne Majesteit George III van Groot-Brittannië en Ierland, verdediger van het geloof, om deel uit te maken van Zijner Majesteits koninkrijk overzee, en ik noem het namens Zijne Majesteit: Pollie-eiland. Als symbool hiervan hang ik deze jas op, ter vervanging van de gewoonlijk gebruikte driekleur. Leve de koning!"

Olivier stapte kwiek naar voren en drapeerde zijn jas over de tak. Toen deed hij een pas achteruit, salueerde en riep: „Driewerf hoera voor Zijne Majesteit."

Ze riepen driemaal „hoera"! en dat deed de papegaaien weer opvliegen.

„Ik hoop, dat ik het goed gedaan heb," zei Olivier. „Ik weet niet, hoe de voorschriften in zo'n geval luiden."

„Je hebt het prachtig gedaan, Olivier," zei Paul, „en per slot van rekening, als het enige lid van 's konings gewapende macht hier, ben jij de vertegenwoordiger van Zijne Majesteit."

„Olivier," zei Pollie, „dat was erg aardig van je, dat je het eiland naar mij genoemd hebt. Dat gebeurt niet ieder meisje, dat er zo maar een heel eiland naar haar genoemd wordt!"

Olivier boog diep. „Het was me een eer, mevrouw. Moge het uw naam onsterfelijk maken voor de toekomstige reizigers."

„Ik dank u, meneer," antwoordde Pollie met lage stem.

Aldus namen ze bezit van hun onbewoonde eiland. Er was heel wat te doen. Olivier ontstak een vreugdevuur op de hoogste top en toen dat goed brandde, gooide hij er wat aarde op om flink wat rook te kunnen ontwikkelen, zodat een voorbijvarend schip het zou kunnen zien. Paul en hij legden de zware stenen zo neer als Pollie het wenste, om de tempel als huis bewoonbaar te maken, en het scherm werd klaargemaakt en voor een der hoeken neergezet. Olivier zette strikken uit, in de hoop dat hij wat wild zou vangen, en hij liet vislijnen vanaf de rotsen in zee neer.

Paul maakte op een van de muren een kalender, zodat ze iedere morgen een dag konden afkruisen en zodoende altijd zouden weten welke datum het was. Hij ging ook het eiland verkennen en maakte een kaart, waarop hij de heuvels, inhammen en andere punten namen gaf. Pollie zocht naar eetbare vruchten, maar ze kon niet veel anders vinden dan grote hoeveelheden kokosnoten.

Wat waren ze dankbaar, dat Pauls oom zo verstandig geweest was, want de inhoud van de kist van Paul bleek voor hen van onschatbare waarde.

Pollie dacht vaak bedroefd aan haar vader en oom Pharao, en ze vroegen zich alle drie af wat er toch met de *Eenhoorn* gebeurd zou zijn. Maar ze hadden het te druk met hun nieuwe leven om lang bij het lot van de anderen stil te staan.

„Ik dacht een ogenblik, dat hij echt was."

„Als ik toch maar wat meel had," zuchtte Pollie, „dan kon ik bakken. Je kunt nergens zo lekker in bakken als in hete stenen."

„Misschien zijn sommige grassoorten of planten wel eetbaar," opperde Paul. „Ik zal weleens wat verzamelen, dan kunnen we proeven nemen."

Zo gingen de dagen voorbij. Olivier ving een paar vissen, die een welkome afwisseling vormden na de kokosnoten, waarvan ze al gauw meer dan genoeg kregen. Olivier wilde proberen om een paar papegaaien te vangen, maar daar wilde Pollie niets van horen.

Wordt vervolgd

LEONARD

DIT WORDT EEN PRACHTIG ZAND-KASTEEL!

STOP!!

HET IS NIET ONZE SCHULD, HOOR!

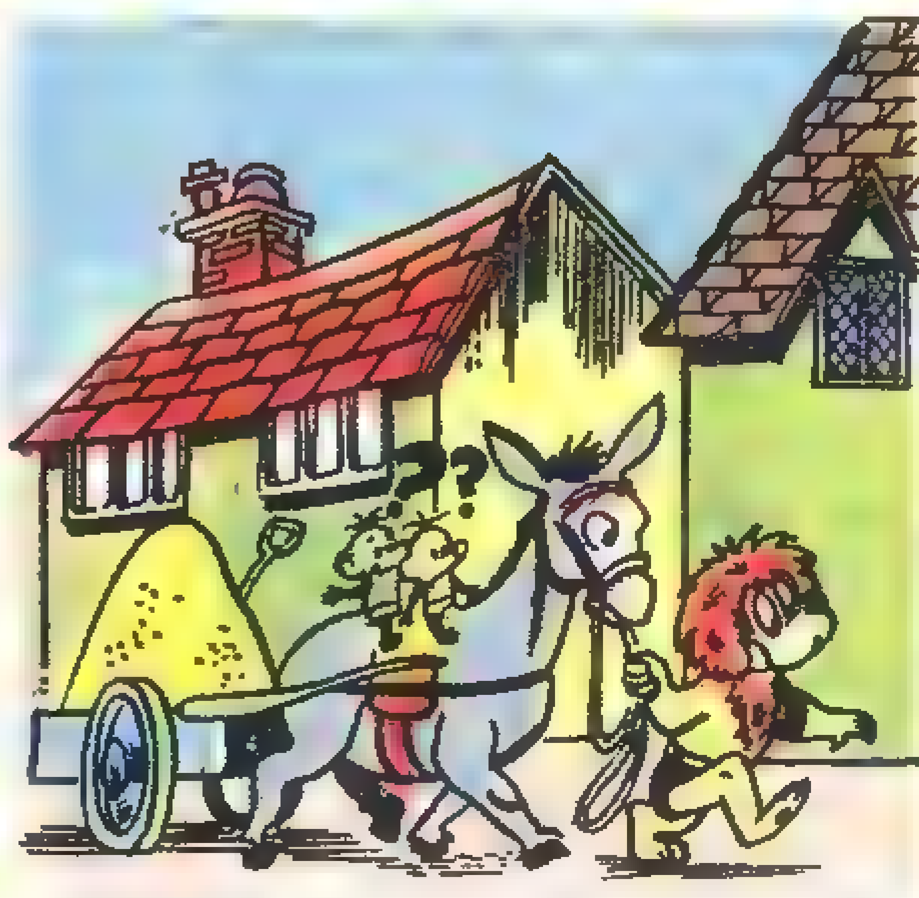

NU HEB IK GEEN LAST MEER VAN DAT BEEST!

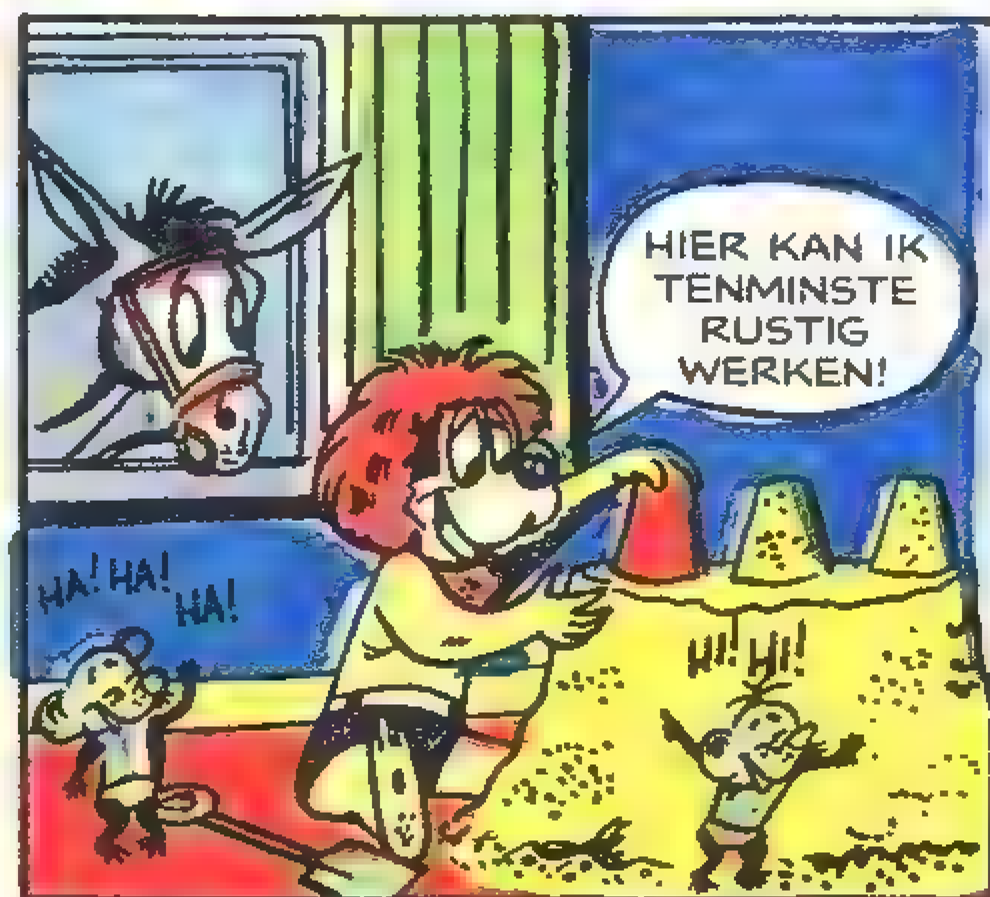

HO, STOP!

DE EZEL STOPTE, MAAR...

MIJN KASTEEL!

WAT GAAT LEONARD NU DOEN?

??

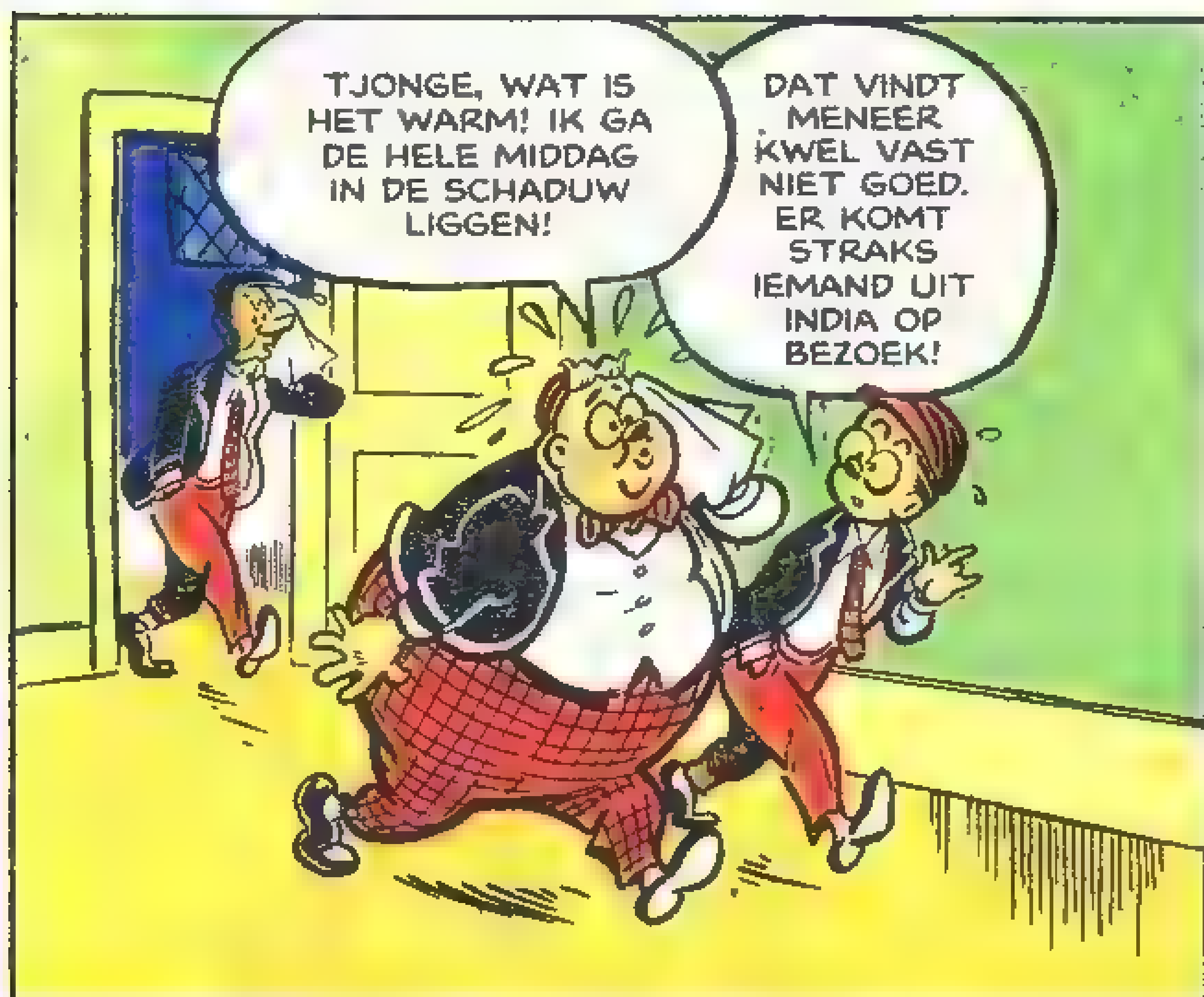

HIER KAN IK TENMINSTE RUSTIG WERKEN!
HA! HA! HA!
HI! HI!

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

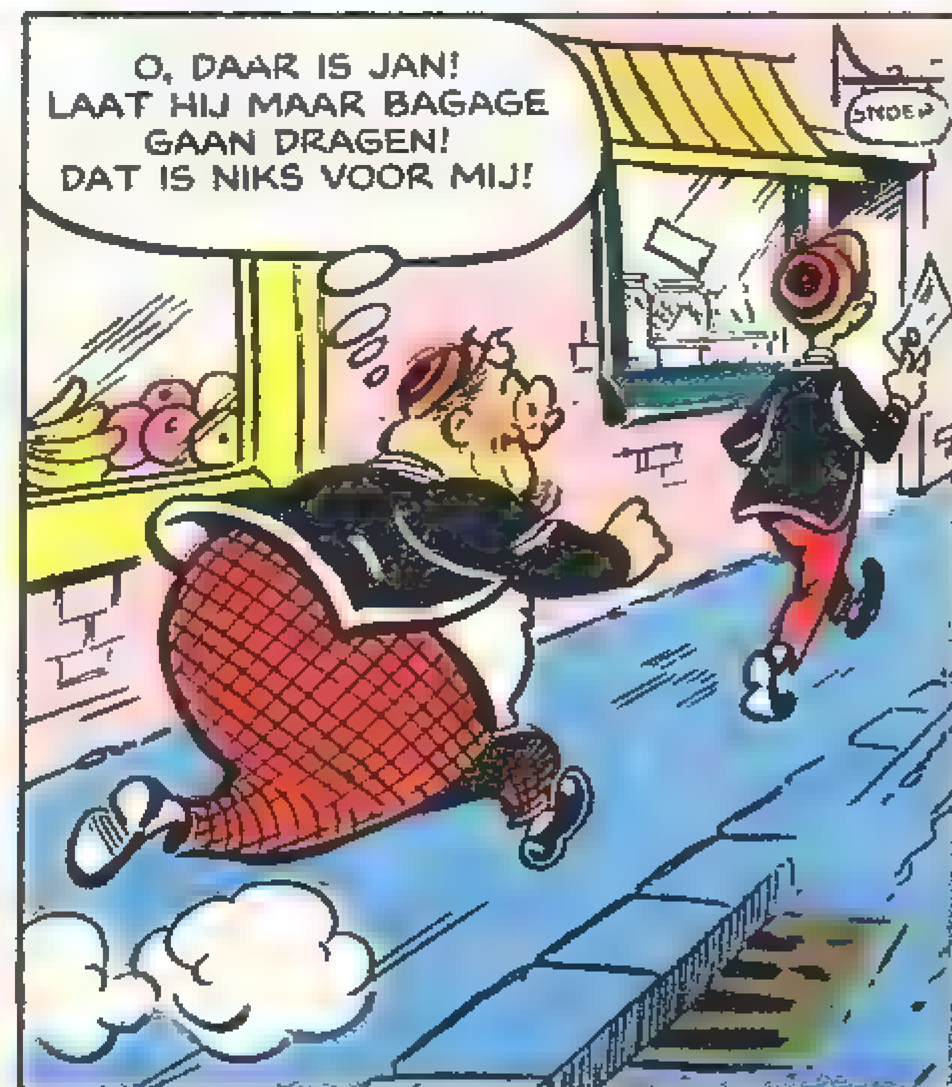

IK KRIJG NOG GELD VAN JE! IK ZAL HET HIER MAAR AF-HOUDEN, HÈ?
ALWEER PECH!

WAT EEN GEMENE STREEK! NU HEB IK BIJNA NIETS MEER OVER VAN HET GELD VAN MENEER KWEL!

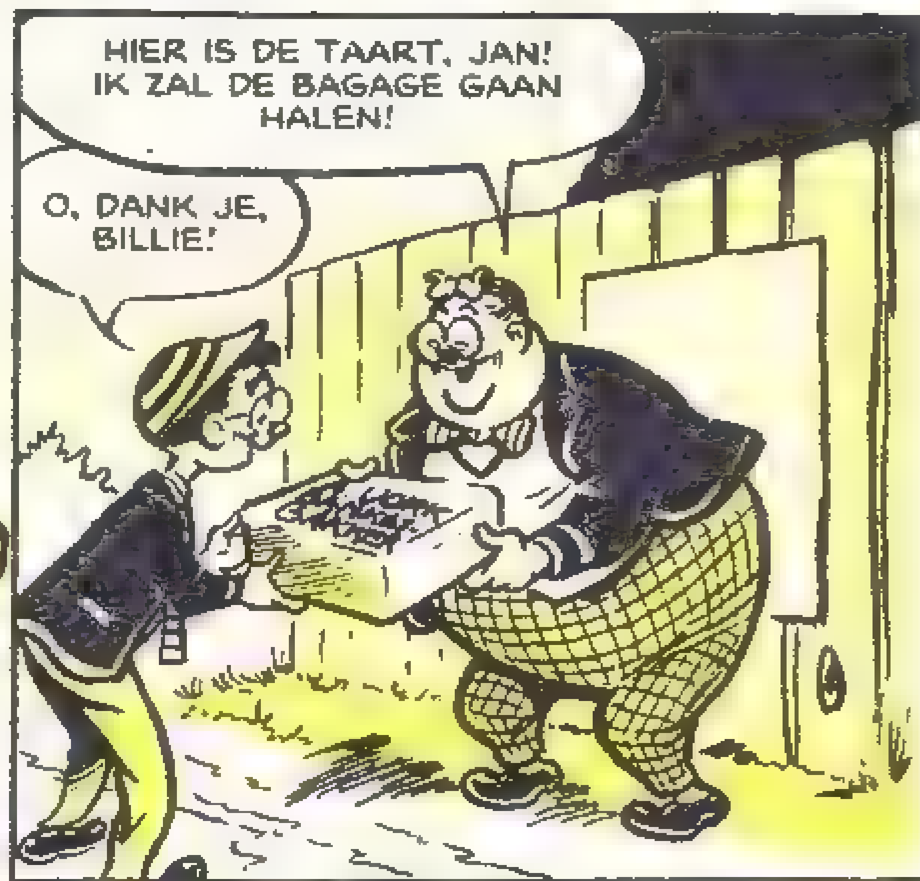

EN NU HEB IK NATUURLIJK OOK NIET GENOEG OM EEN TAART TE KOPEN!
FIJNE TAARTEN
BANKETBAK

EH... KAN IK HIER IETS VOOR KOPEN, MENEER?
JA, IK HEB WEL IETS VOOR JE!

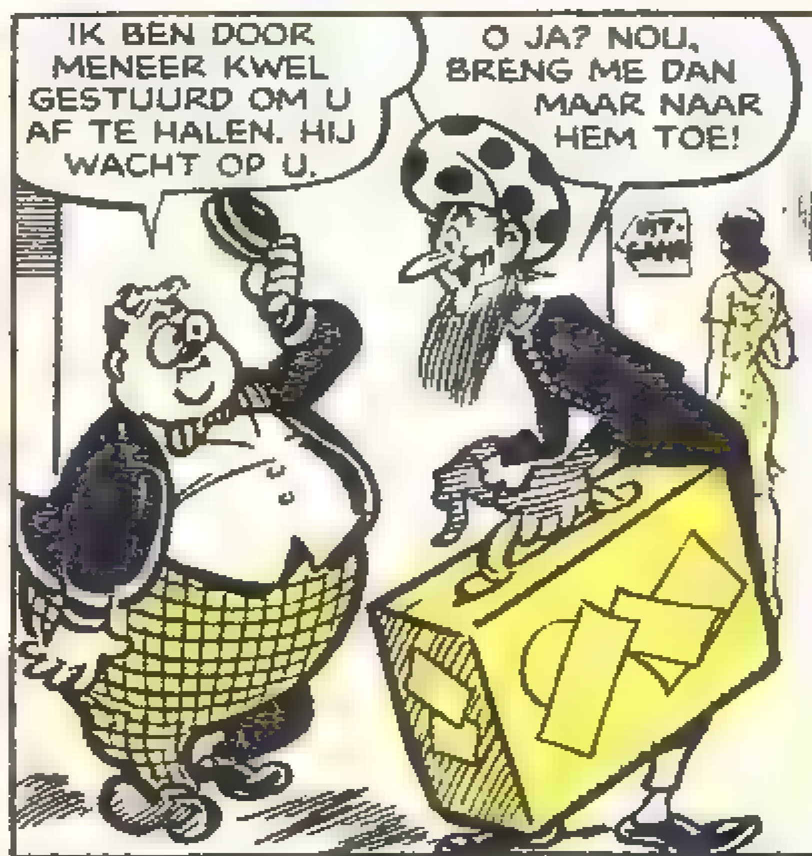

HA, HA, IK HEB TOCH NOG IETS LEKKERS OP DE KOP KUNNEN TIKKEN!
BROOD
A. VORK BANKET-BAKKER

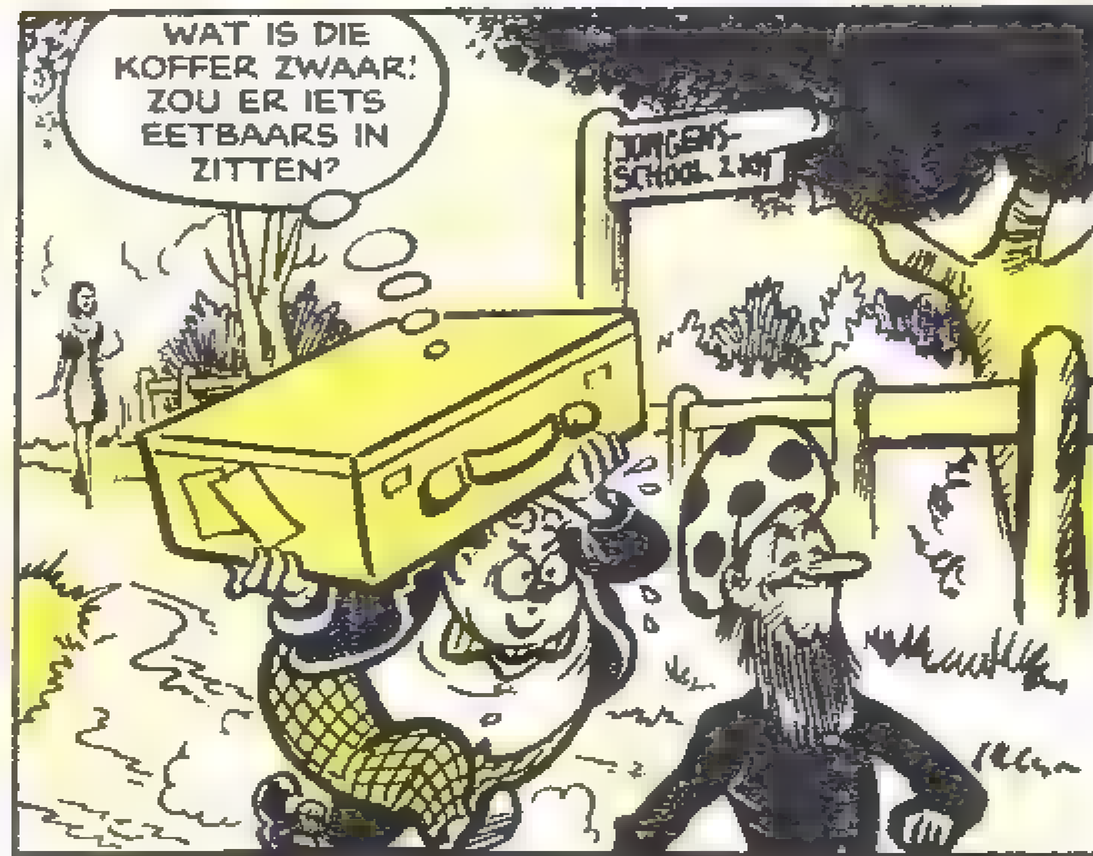

WÁT? HET IS EEN NAMAAKTAART! DE BEDRIEGER!
A. VORK BANKET-BAKKER

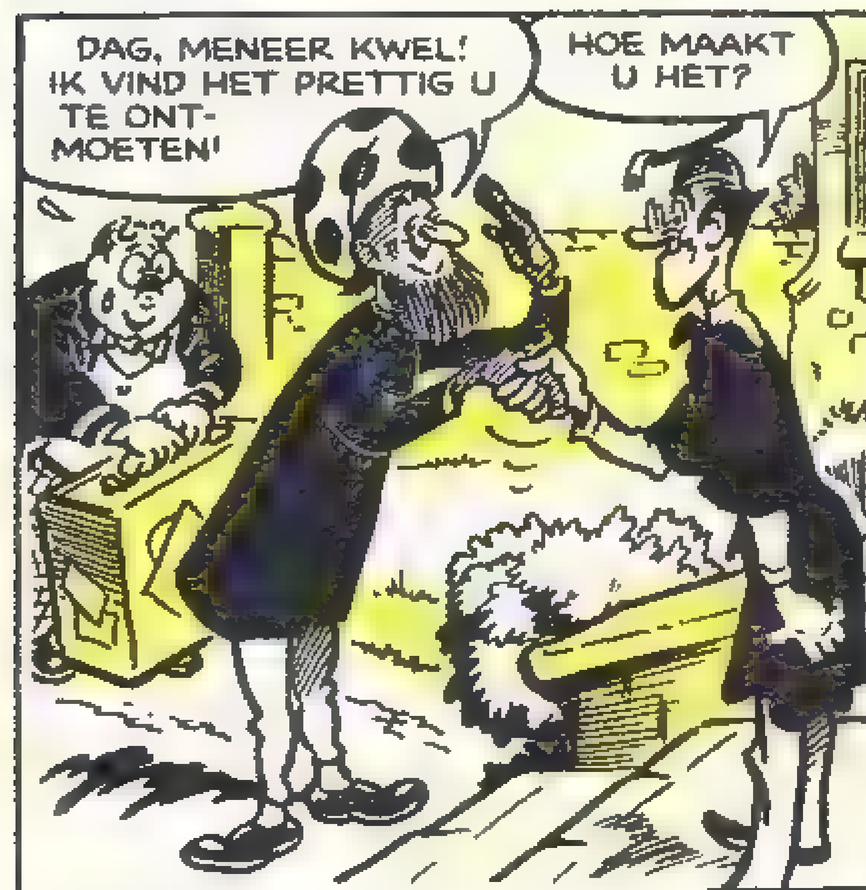

NOU JA, WAT KAN HET ME EIGENLIJK SCHELEN? TENSLOTTE MOEST JAN EEN TAART KOPEN! LAAT HIJ HET MAAR UITZOEKEN!

HIER IS DE TAART, JAN! IK ZAL DE BAGAGE GAAN HALEN!
O, DANK JE, BILLIE!

O, DAT ZAL DIE GAST UIT INDIA WEL ZIJN!

IK BEN DOOR MENEER KWEL GESTUURD OM U AF TE HALEN. HIJ WACHT OP U.
O JA? NOU, BRENG ME DAN MAAR NAAR HEM TOE!

WAT IS DIE KOFFER ZWAAR! ZOU ER IETS EETBAARS IN ZITTEN?
JONGENS-SCHOOL

DAG, MENEER KWEL! IK VIND HET PRETTIG U TE ONT-MOETEN!
HOE MAAKT U HET?

IK HEB EEN HELE-BOEL MOOIE DINGEN BIJ ME! WAT DENKT U VAN DIT KLEEDJE?
EH.. HEEL MOOI!

EN HIER HEB IK EEN ZIJDEN SJERP EN EEN KOSTBAAR ZWAARD! HOE VINDT U ZE?
IK BEN SPRAKELOOS!
ZOU ER HELEMAAL GEEN ETEN IN ZITTEN?

ALSTUBLIEFT, HIER IS NOG EEN ZWAARD! ECHT ANTIEK EN INGELEGD MET JUWELEN!
MAAR... U BENT VEEL TE GUL!

UW VRIJGEVIGHEID IS GEWELDIG! BILLIE, BIED MENEER IETS LEKKERS AAN!
NIET NODIG! AL WAT IK WIL IS...
ALS DIE DOOS OPEN IS, MOET IK ER VANDOOR!
A. VORK BANKETBAKKER

NEE, IK STA EROP OM U IN RUIL VOOR DIT ALLES IETS AAN TE BIEDEN!
WÁT? DIE NAMAAKTAART? U MAAKT ZEKER EEN GRAPJE?

LIEVE HELP, U HEBT GELIJK! HET IS EEN NAMAAKTAART!
IK WIL GEEN TAART. IK WIL GELD VOOR MIJN KOOPWAAR!

KOOPWAAR? BEDOELT U DAT DIT GEEN CADEAUS WAREN?
NEE, NATUURLIJK NIET! IK BEN KOOPMAN EN IK VERKOOP HUIS AAN HUIS INDISCHE VOORWERPEN!
?
ALLE MENSEN, DAN HEB IK DE VERKEERDE HIERHEEN GEBRACHT! DIT IS ONZE GAST HELEMAAL NIET!

KUN JIJ ME ZEGGEN WAAR MENEER KWEL IS?
JA, HIJ IS DAARBINNEN.

HEE, IK WIST NIET DAT HIJ MIJN TAAL SPRAK!
DAT IS MENEER KWEL NIET, DAT IS EEN TAPIJTENKOOPMAN!

WAT GEBEURT HIER?
HELP, ER IS HIER SPRAKE VAN EEN MISVERSTAND!

IK BEN DR. SWAMI EN IK SPREEK DE TAAL VAN DEZE MAN! IK ZAL HET HEM UITLEGGEN!

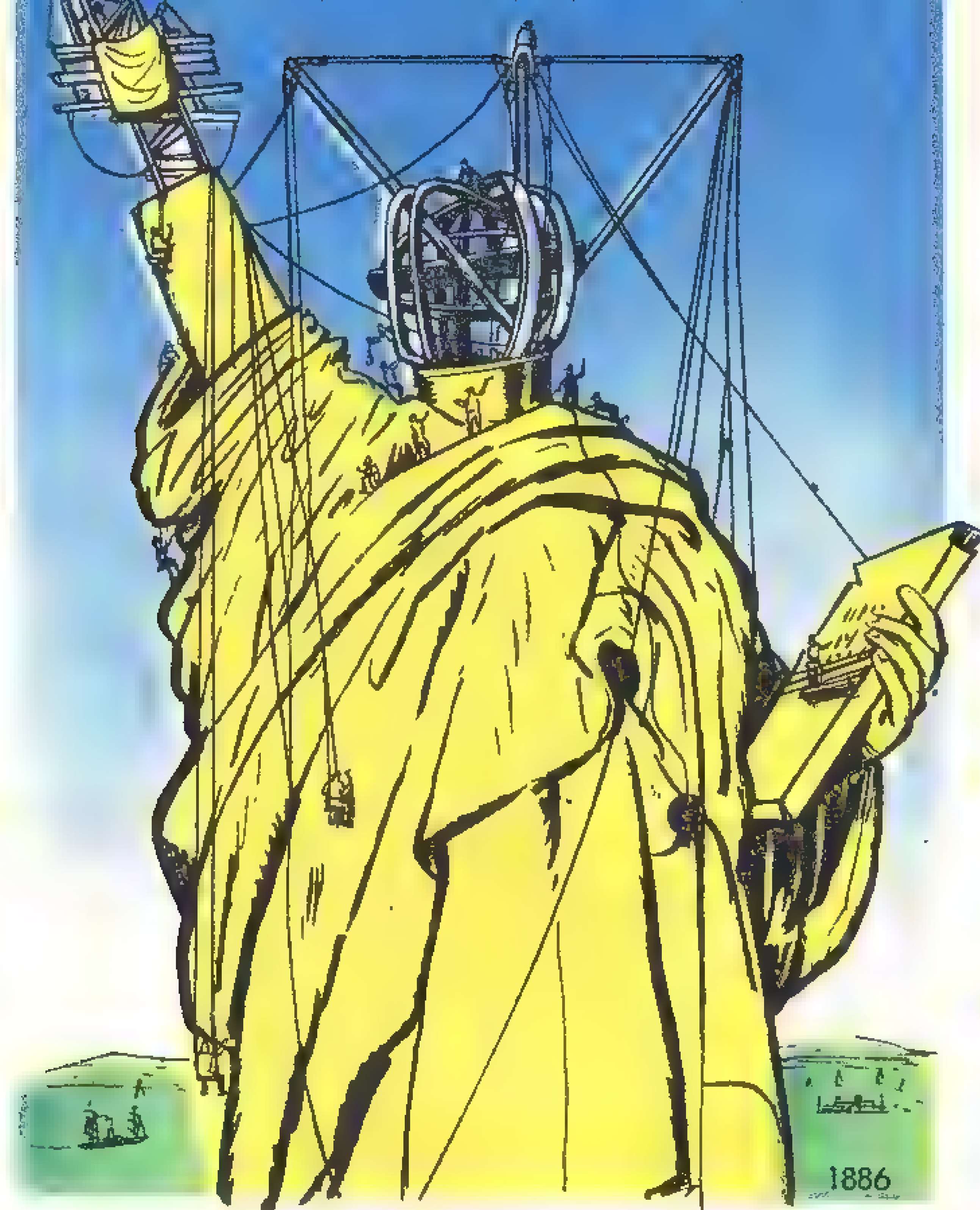
GELUKKIG DAT ZIJ GEKOMEN IS, MENEER! DAT WAS NET OP TIJD!
JA, MAAR IK HEB MET JOU NOG EEN HARTIG WOORDJE TE SPREKEN, BILLIE!

AU!
AU!
HELP!

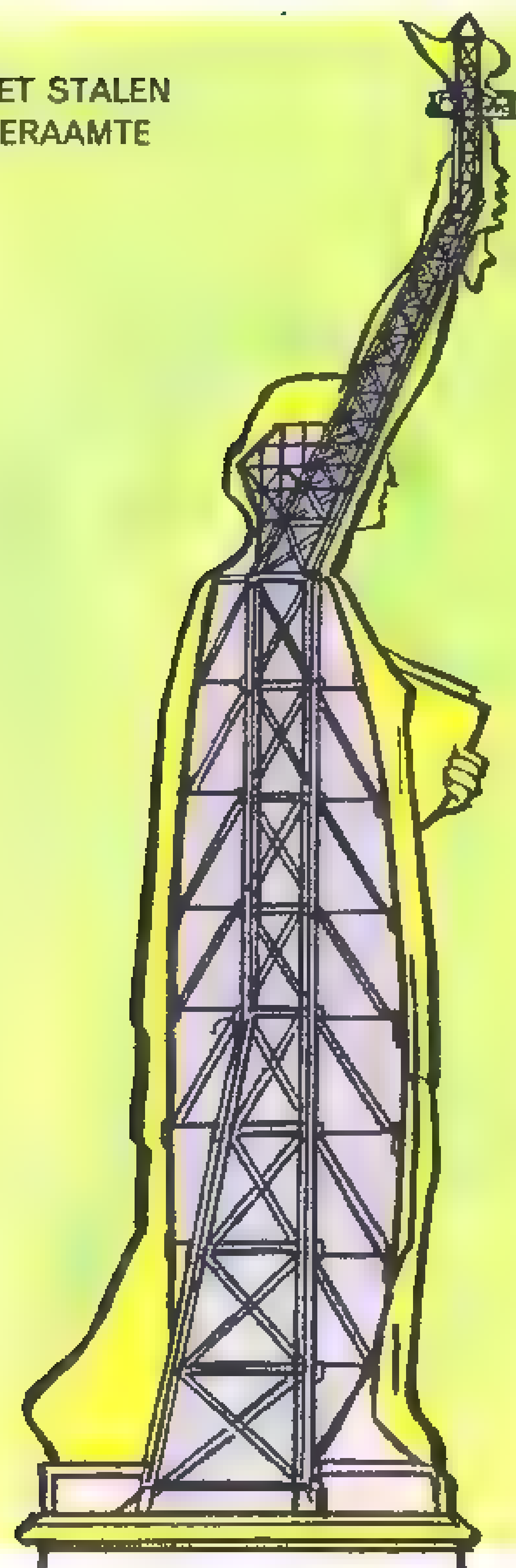
ZO, IK HEB DEZE MAN DE SITUATIE UITGELEGD!
MOOI, IK HEB BILLIE OOK HET EEN EN ANDER UITGELEGD!

EN NU IK NOG!
HELP! GA WEG! IK HEB NIKS GEDAAN!

Het Vrijheidsbeeld

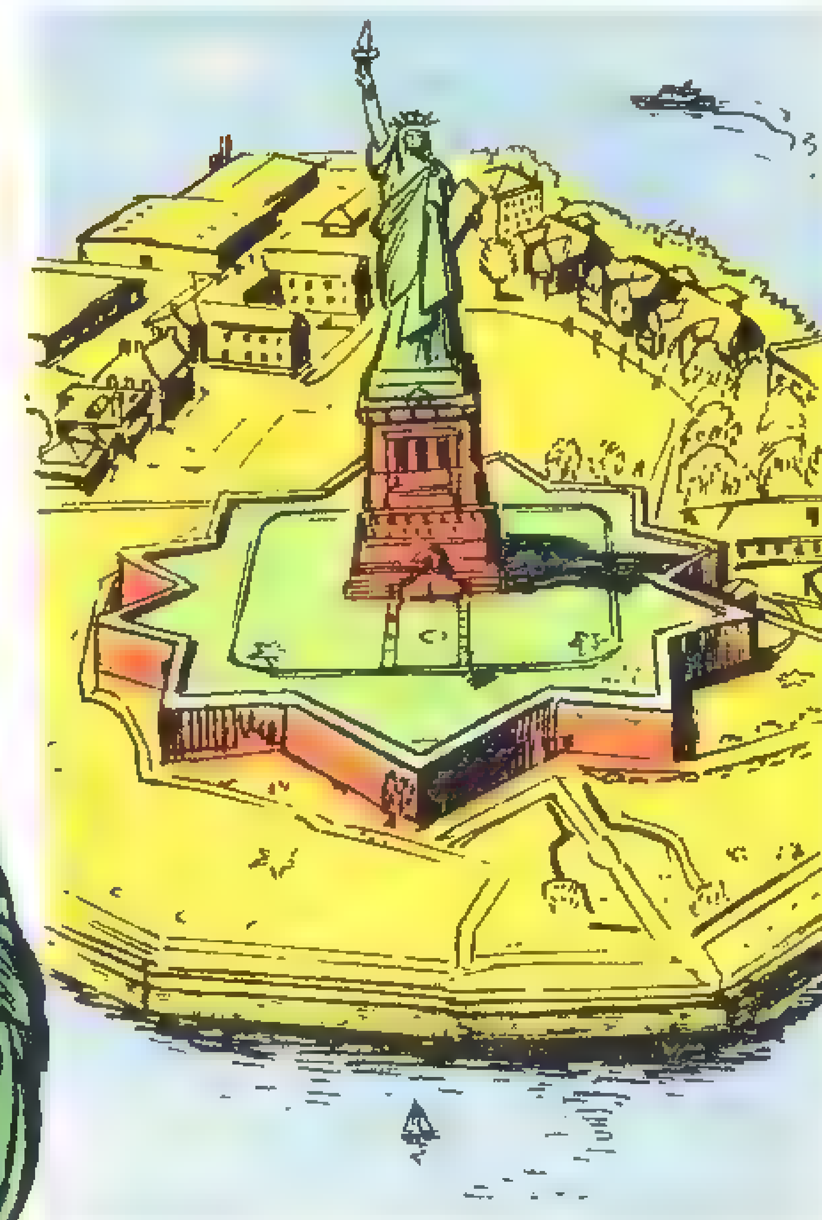
Een van de grootste en indrukwekkendste monumenten ter wereld is het Vrijheidsbeeld van New York. Dit beeld, dat zesenzeventig jaar oud is, staat op een klein eilandje, Bedloe, midden in de haven van de wereldstad. Ieder uur van de dag varen kleine en grote schepen erlangs en er zijn maar weinig mensen die niet even opkijken naar de reusachtige vrouwenfiguur, die het symbool is van de vrijheid.

Het Vrijheidsbeeld is werkelijk kolossaal: het is 46 meter hoog en staat op een voetstuk van 50 meter. De rechterarm is 12,8 meter lang en de wijsvinger 2,4 meter. Het gevaarte bestaat van binnen uit een stevige staalconstructie en de buitenkant is gemaakt van driehonderd platen koper. In de loop van de tijd is dit koper geoxydeerd en daarom heeft het beeld tegenwoordig een zachtgroene kleur.

Lijvig cadeau

Het Vrijheidsbeeld is niet in Amerika gemaakt, maar in Frankrijk. In het jaar 1865 stelde een zekere Edouard de Laboulaye een plan op om een standbeeld ten geschenke te geven aan de Verenigde Staten van Noord-Amerika. Doel van dit cadeau was hoofdzakelijk om de herinnering levendig te houden aan de Frans-Amerikaanse samenwerking tijdens de Amerikaanse Vrijheidsoorlog, waarbij Noord-Amerika zich afscheidde van Engeland. Al direct waren vele Fransen enthousiast voor dit plan. Zij brachten geld bijeen en aan de beeldhouwer Bartholdi werd opgedragen een ontwerp te maken. Natuurlijk was het maken van zo'n kolossaal beeld geen gemakkelijk karweitje, maar Bartholdi slaagde er toch in om de opdracht tot een goed einde te brengen. Hij had de hulp ingeroepen van ingenieur Eiffel, die later wereldberoemd zou worden door de bouw van de Eiffeltoren. Eiffel ontwierp het stalen geraamte voor het beeld. Toen dat klaar was, liet men door een groep arbeiders driehonderd platen koper met de hand in de gewenste vorm slaan, waarna ze op het geraamte gemonteerd werden. Op 4 juli 1884 was het enorme beeld klaar en werd het te Parijs officieel aan de Verenigde Staten van Noord-Amerika overgedragen.

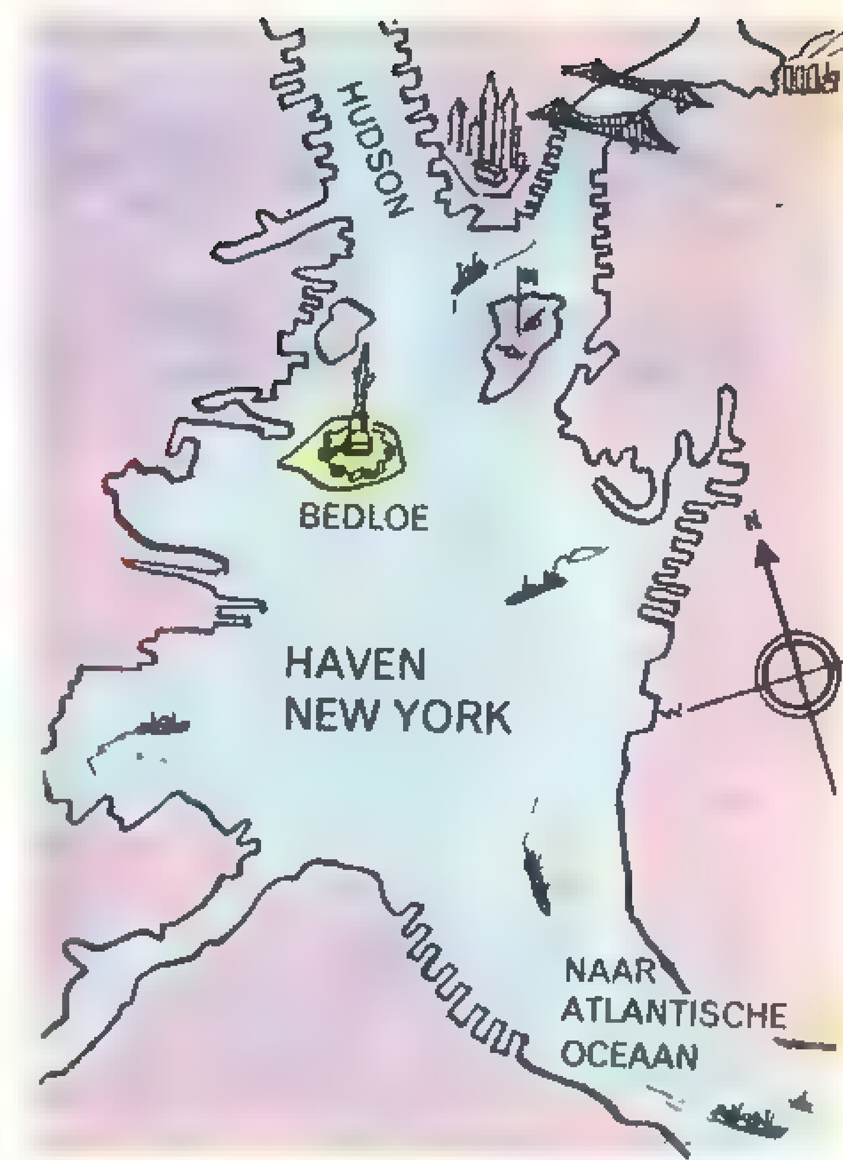
Intussen was men in Amerika begonnen met het maken van het voetstuk. In 1885 werd het beeld geheel gedemonteerd en in 214 kisten op het schip *Isère* naar New York vervoerd. Met het opnieuw in elkaar zetten en het plaatsen op het voetstuk gingen ruim zes maanden heen en op 28 oktober 1886 kon de toenmalige president van de Verenigde Staten, Grover Cleveland, het monument officieel onthullen.

Uitkijkpost in de kroon

Bedloe, het eiland waarop het Vrijheidsbeeld staat, is een klein rotseiland in de haven van New York en een van de dingen, waarmee men bij het plaatsen vooral rekening heeft moeten houden, was de sterke wind, die daar bijna altijd waait en waartegen het beeld bestand moest zijn. Men heeft daarom het voetstuk extra-zwaar gemaakt en speciaal verankerd in een oude vestingwal in de vorm van een elfpuntige ster, een overblijfsel van het vroegere Fort Wood.

Miss Liberty, zoals het Vrijheidsbeeld in Amerika genoemd wordt, is een grote trekpleister voor toeristen. Dagelijks komen grote groepen mensen per boot naar Bedloe om het kolossale monument te bezichtigen. Vanaf de begane grond tot in de top van het voetstuk is een lift en vandaar kan men via een wenteltrap van 168 treden tot in de kroon van het beeld klimmen, vanwaaruit men door kleine ramen een schitterend gezicht heeft op de haven en de wolkenkrabbers van New York. In het hoofd van het beeld kunnen veertig mensen staan. Ook is er een trap door de rechterarm naar de fakkel, waarin plaats is voor twaalf mensen, maar deze is niet voor het publiek toegankelijk. In de fakkel heeft men sterke lampen aangebracht, die als baken dienen voor de scheepvaart.

Visitekaartje

Dat de schepping van Bartholdi en Eiffel stevig is en aan alle eisen voldoet blijkt wel uit het feit dat het Vrijheidsbeeld in de zesenzeventig jaar, dat het op Bedloe staat, nooit een grondige reparatie of restauratie heeft nodig gehad. Ondanks de invloeden van storm, slecht weer en zeewater staat het nog altijd onwrikbaar op zijn voetstuk, met het gezicht gericht op de ingang van de haven. De opgeheven fakkel, het boek (waarin gegrift staat de datum van de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring: 4 juli 1776) en de verbroken ketenen aan de voet zijn het symbool van de vrijheid. Maar tegelijkertijd is dit Vrijheidsbeeld het visitekaartje van de Nieuwe Wereld.

Een paar afmetingen:

Hoogte van het beeld: 46 meter
Hoogte van het voetstuk: ± 50 meter
Lengte van de rechterarm: 12,8 meter
Middellijn van de arm (dikste punt): 3,7 meter
Lengte van de wijsvinger: 2,4 meter
Omtrek van het middel: 10,7 meter
Gewicht van het beeld: 225.000 kilogram

De gevangenen van het slavenschip

Vervolg van bladzijde 3

Volkert vroeg zich af wat zijn lot zou zijn. Thuis, in Amsterdam, had hij vaak verhalen gehoord over de Barbarijse zeerovers, die hun gevangenen als slaven voor zich lieten werken. Een heel enkele maal kwam het voor dat zo'n ongelukkige zijn vrijheid terugkreeg, maar dat gebeurde alleen wanneer er een aanzienlijk losgeld betaald werd of als hij tegen een andere gevangene kon worden uitgewisseld.

Volkert liet zijn hoofd tegen de muur rusten en probeerde zijn armen zo te houden, dat de ijzeren banden wat minder in zijn polsen sneden.

Naast hem klonk het kreunen van Gerrit Coopmans, die tijdens het gevecht een kogel in zijn schouder had gekregen. Al die tijd dat hij in het ruim van de driemaster had gezeten, had er niemand naar hem omgekeken en nu had hij hoge koorts en scheen veel pijn te lijden.

Naast Gerrit zat Laurens Kock, de Sultan, die mismoedig voor zich uit keek, en daarna kwam Harmen.

Volkert knikte hem toe, maar Harmen keek schuw naar de zweep, die een van de bewakers naast zich had liggen en hij durfde niet terug te knikken.

Tegen de middag kwam er een oude Arabier binnen, die een mand en een kruik droeg. Elk van de gevangenen kreeg een stuk brood toegeworpen en daarna mochten ze om de beurt een slok water nemen.

Het brood was hard en zag er uit alsof er meer zemelen in zaten dan meel, maar Volkert had zo'n honger, dat hij het gretig opat.

Een paar uur later ging de deur van de loods opnieuw open en ditmaal kwam er een half dozijn mannen binnen.

Vier van hen bleven bij de ingang staan en de anderen liepen naar het midden. In een van hen herkende Volkert de kapitein van het piratenschip. De ander was blijkbaar een man van aanzienlijke rang. Hij droeg een gouden keten om de hals en zijn opperkleed, waaronder een paar puntige sandalen uitkwamen, was van zuivere zijde.

Een van de bewakers stond haastig op, nam een toorts van de wand en maakte de gevangenen met gebaren duidelijk dat ze moesten gaan staan.

Allen haastten zich aan dit bevel te voldoen, maar de arme Gerrit Coopmans slaagde er niet in overeind te komen.

De bewaker keek naar de kapitein, maar die haalde zijn schouders op en begon een druk gesprek met de man, die naast hem stond.

Langzaam liepen ze voorbij de gevangenen, knepen hun in de armen en draaiden hen om en om.

Aan het eind van de rij gekomen, bleven ze staan en begonnen met levendige gebaren te onderhandelen.

Eindelijk schenen ze het eens te zijn. De bewaker ging naar Douwe Mienesz, de bootsman, en maakte zijn ketting los van de muur.

Daarna kwam de kok van de *Stadt Haerlem* aan de beurt, de dikke Govert de Lelie. Ook Volkert werd losgemaakt en daarna volgde de Sultan.

De bewaker riep iets naar de vier mannen bij de deur, die onmiddellijk naderbij kwamen, maar de kapitein van de boot wees driftig op Harmen de Rooy.

Volkert herademde. Hij had intussen begrepen wat de bedoeling was van dit bezoek en tot zijn grote vreugde zag hij hoe Harmen aan hun groepje werd toegevoegd.

Douwe Mienesz, die voorop liep, kreeg een duw in zijn rug en na een laatste blik op degenen, die in de loods achterbleven, sjokte de armzalige stoet naar buiten.

„Het is zo ver," zei Govert de Lelie, die naast Volkert liep. „We zijn verkocht. Nu kunnen we. . ."

Het koord van een zweep suisde door de lucht en de rest van zijn woorden eindigde in een kreet van pijn.

Volkert kromp in elkaar. Elk ogenblik vreesde hij dat de zweep nu hem zou raken, maar de bewaker achtte die ene waarschuwing blijkbaar voldoende en zonder dat er nog een woord gesproken werd, legden de vijf gevangenen de weg af, die hun begeleiders aangaven.

Spoedig merkte Volkert, dat ze langs bekende plaatsen kwamen en toen ze ongeveer een half uur hadden gelopen, wist hij, dat hij zich niet vergist had.

Voor hen lag de blauwe zee, waarop tal van boten dobberden. Er waren schepen van allerlei soorten en afmetingen en een daarvan, dat aan een steiger lag, scheen het doel van hun tocht.

Het was een vaartuig dat alles bij elkaar niet veel meer dan vijftien meter lang kon zijn. Op de smalle voorplecht stond een kanon en dicht daarachter bevond zich de enige mast. De achtersteven liep breder uit en had een kampanje, die met een halfrond dak was overdekt.

Maar het meest ongewone was, dat er uit elk der boorden zes lange roeiriemen staken, die zo ver naar binnen waren gehaald, dat ze elkaar midscheeps kruisten.

Volkert Lieuwensz wist dat hij voor het eerst in zijn leven een galei zag en hij begreep ook dat aan een van die twaalf riemen voortaan zijn plaats zou zijn.

De vijf gevangenen werden aan boord van de galei gebracht en kregen een roeibank aangewezen.

Voor elk van deze banken was een schuine plank aangebracht, die als voetsteun diende en voor deze steunen zaten twee zware ijzeren ringen.

Toen Volkert op zijn plaats zat, werd de ketting, die hij tussen zijn enkels droeg, door de beide ringen gehaald, zodat het hem onmogelijk was om op te staan en op dezelfde wijze werden ook de vier anderen vastgeketend.

Intussen naderde uit een andere richting een groep gevangenen, die aanzienlijk groter was. Een deel van hen werd naar het ruim van de galei gebracht en de overigen namen de nog open plaatsen achter de riemen in.

Al deze mannen waren mager en in lompen gekleed. Hun gezichten waren verweerd en diep gebruind, maar aan hun gelaatstrekken was duidelijk te zien dat het Europeanen waren.

Terwijl de laatste roeiers op hun plaatsen werden gebracht, hesen twee Arabieren het zeil. Daarna werden de touwen losgegooid en met een kalm gangetje gleed de galei van de steiger vandaan.

Van de vier mannen, die Volkert en zijn lotgenoten aan boord hadden gebracht en die met de kapitein en de roerganger de hele bemanning vormden, namen er drie op de voorplecht plaats, terwijl er één in het middenpad ging staan.

Zodra de galei op enige afstand van de steiger was, wees de middelste van de drie mannen naar een van de gevangenen en voegde hem in het Arabisch iets toe.

De aangesprokene draaide zich om.

„Maats," zei hij in het Hollands, „ik hoor dat jullie hier nieuw zijn. Als die kerel daar direct z'n hand opsteekt, haak dan je riem op de pin en zorg vooral dat je in de maat blijft, anders vallen er klappen. Dat het is het enige waar die schobbejakken gul mee zijn. Houd moed, mannen. Misschien dat je lot nog eens een keer neemt."

Hij zweeg en de man op de voorplecht hief zijn hand op.

Twaalf riemen werden buiten boord geschoven en een eentonig „ééé-yah! ééé-yah!" van de middelste Arabier gaf het ritme aan, waarmee ze door het water gleden.

Met stevige snelheid liep de galei de haven uit en zette koers naar het zuiden.

Volkert deed zijn best om de zware riem precies in de maat door het water te bewegen. In het begin leek het nogal mee te vallen, maar toen ze enkele mijlen hadden afgelegd, merkte hij, dat het veel zwaarder was dan hij gedacht had.

De zon brandde op zijn lichaam, honger en dorst kwelden hem en zijn spieren werden stijf en pijnlijk van de ongewone inspanning.

Blijkbaar was hij niet de enige, die er moeite mee had, want plotseling deed de bewaker in het middenpad een paar snelle stappen naar Harmen de Rooy en liet het zweepkoord vlak naast hem tegen het dek kletsen.

Volkert twijfelde er niet aan of de volgende slag zou raak zijn en hoewel hij een gevoel had of zijn armen verlamd waren, trok hij de riem met de moed der wanhoop door het water.

Soms vroeg hij zich af of het niet beter was om het maar op te geven en af te wachten wat er gebeuren zou, maar uit angst voor de zweep zette hij door.

Onverwachts hield het eentonige geroep van de voorplecht op en meteen werden zeven van de twaalf riemen binnenboord getrokken.

De vijf nieuwelingen, die niet direct begrepen wat er aan de hand was, deden nog een of twee slagen en haalden toen ook hun spaan binnen.

Volkert zag hoe de voorste van de roeiers werd losgemaakt en naar beneden gebracht en even later kwamen zijn beide bewakers terug met een andere gevangene, die de open plaats innam.

Een voor een volgden de anderen en tenslotte werd ook Volkert naar het ruim gebracht.

De ketting, die zijn benen verbond, werd met een hangslot aan een ring bevestigd, die in de bodem van het schip zat, maar zijn handen bleven vrij.

Nadat allen op deze wijze waren vastgezet, kregen ze een kroes water en een nap met een soort brij erin en daarna werden ze alleen gelaten.

Zodra de twee bewakers verdwenen waren, klonk er een koor van stemmen op. Volkert hoorde Spaans en Frans spreken en ook zijn eigen taal.

„Zo, maats," zei de Hollandse matroos, die hun had had uitgelegd hoe ze moesten roeien, „jullie zijn dus ook in de val gelopen. Vanwaar komen jullie?"

Douwe Mienesz vertelde hem van de overval en intussen at de ander met smaak zijn nap leeg.

„Zo is het mij ook gegaan," zei hij. „En nu zit ik hier al weer drie jaar. Vier uur aan de riemen en vier uur in het ruim, van Tunis naar Bizerta en van Bizerta weer terug.

In het begin dacht ik dat ik het niet uit zou houden, maar een mens is een taaie rakker, als het erop aankomt. Ik heb heel wat keren de zweep geproefd, die eerste maanden en zo zal het jullie ook gaan, vrees ik, maar daar moet je doorheen.

Bij elke slag aan de riem denk ik: Straks gaat Egbert van Kessel weer naar beneden. Dan heeft ie weer vier uur de tijd om bij te komen en een praatje te maken.

Want praten doen we hier. Dat is het enige verzetje dat we hebben. Maar denk erom, mannen, doe nooit je mond open als er een bewaker bij is, want dan krijg je voor vier duiten.

Af en toe komt een van die kerels naar beneden om te kijken of alles in orde is, dus zo gauw je het dekluik hoort opengaan, is het zwijgen geblazen."

Douwe Mienesz haalde met zijn wijsvinger het laatste restje eten uit zijn nap en strekte zich daarna op de grond uit.

„Ik geloof dat onze schipper er nog maar het beste aan toe is," zei hij. „Die heeft tenminste nergens meer weet van. Nou, wel te rusten, mannen, m'n rug staat in brand en m'n armen vallen af en ik wou graag een beetje bijkomen voor dat gebroed me weer naar boven sleept."

Volkert volgde zijn voorbeeld en maakte het zich zo gemakkelijk mogelijk. Vaag hoorde hij nog de stemmen van de Spanjaarden en het klotsen van het water tegen de boorden, maar niet lang daarna was hij alles vergeten.

Hij werd wakker doordat een voet hem tegen zijn heup schopte en een paar minuten later zat hij weer op de roeibank en liet zijn riem door het water klieven op de eentonige roep, die hem van de voorplecht tegemoet klonk.

Hoewel hij meer dan drie uur geslapen had, voelde hij zich nog vermoeider dan tevoren. Het harde hout van de roeispaan schaafde zijn handen kapot en elke keer dat hij zich voorover boog om de riem naar voren te halen, leek het of zijn rug in tweeën brak.

Toch slaagde hij er ook ditmaal in om gelijk te blijven met de anderen, maar Harmen de Rooy en de Sultan waren minder gelukkig.

Tot tweemaal toe striemde de zweep over hun schouders en toen ze eindelijk weer naar het ruim gingen, liet Harmen zich huilend op de grond vallen en jammerde dat hij zich liever over boord zou laten gooien dan nog één slag te moeten roeien.

„Moed houden, zeuntje," troostte Douwe Mienesz. „Voor ons is het ook geen pretje. Houd je maar haaks, jonkie, een mens weet nooit wat er voor hem is weggelegd."

Intussen vervolgde de galei haar tocht langs de noordkust van Afrika en in de ochtend van de tweede dag na het vertrek uit Bizerta liep ze de haven van Tunis binnen.

De balen en kisten, die het schip als lading had, werden aan land gebracht en de vierentwintig mannen, die het naar zijn bestemming hadden gevoerd, bleven onder toezicht van drie Arabieren in het ruim achter.

's Middags werd de galei opnieuw

Vervolg op bladzijde 26

Het geheim van de groene woonwagen

7

door Stephen Mogridge

KORTE INHOUD: *Dick en Basil Sullivan logeren met hun ouders in een caravankamp in Cornwall. Zij sluiten vriendschap met een jongen uit de buurt: Yves Trettan. Samen met hem bekijken ze vanaf een heuvel een raketbasis en maken de lancering mee van een raket, die echter mislukt. Even later ontdekken ze in een bos een woonwagen en maken kennis met de bewoner, een zigeuner. De jachtopziener van Het Smokkelaarsnest, een villa in de buurt, verschijnt ten tonele en wil de zigeuner wegjagen, echter zonder succes. Er vindt weer een lancering van een raket plaats, die ook nu weer mislukt. Dick krijgt een vermoeden, dat zich iemand in de woonwagen verborgen houdt, en dit vermoeden wordt bevestigd. De jongens maken kennis met een tweede zigeuner en Dick ontdekt dat de woonwagen een dak van doorzichtig plastic heeft. Zijn pogingen om een kijkje in de wagen te nemen mislukken. De jongens gaan naar Het Smokkelaarsnest om zeldzame zwarte irissen te bekijken. Tijdens dat bezoek wordt de villa bespied door een van de zigeuners, die later ontdekt wordt door de jachtopziener.*

HOOFDSTUK IX

Een blik in de woonwagen

Langzaam en voortdurend om zich heen kijkend naderde de jachtopziener de plaats, waar de jongens zich schuilhielden en toen hij zo dicht bij hen was, dat ze nauwelijks meer durfden adem te halen, bukte hij zich plotseling en tuurde ingespannen naar de grond. Toen liep hij zonder verder op of om te zien in de richting van de woonwagen.

Zodra hij uit het gezicht verdwenen was, kwamen de jongens uit het struikgewas te voorschijn en zochten het voorwerp dat de jachtopziener met zoveel belangstelling had bestudeerd. Het was een vertrapte paddestoel.

„Daar heeft hij uit opgemaakt, dat hier net iemand voorbij is gekomen," zei Basil.

Voorzichtig slopen de jongens naar de prikkeldraadomheining en verscholen zich daar achter een groepje bomen.

Meneer de gorilla stond midden op de open plek en was in een opgewonden gesprek gewikkeld met de blonde zigeuner. De man had de rode zakdoek weer om zijn hoofd geknoopt en speelde de rol van de onschuldige kampeerder.

„Ik begrijp niet waarom u ons niet met rust laat," hoorden de jongens hem zeggen. De deur van de woonwagen was gesloten en de andere zigeuner liet zich niet zien.

„Ik heb je vanmorgen duidelijk te verstaan gegeven, dat jullie hier moeten opbreken!" bulderde de jachtopziener. „Waarom staat die woonwagen er nog?"

„Omdat we hier willen blijven. U hebt het recht niet ons te verjagen!"

„Dat zullen we dan nog eens zien!" De jachtopziener beende driftig heen en weer onder het uiten van allerlei dreigementen.

Zijn woordenstroom werd plotseling onderbroken door het bekende woesssssj-geluid. Op de raketbasis in het dal werd een projectiel afgevuurd.

„Ik geef jullie tot vanavond de gelegenheid hiervandaan te gaan!" besloot de jachtopziener zijn dreigementen en hij liep mopperend het karrespoor af.

Zodra hij uit het gezicht verdwenen was, liep de blonde jongeman het trapje van de woonwagen op en zei op gedempte toon iets tegen zijn maat binnen. De deur ging open en hij stapte naar binnen.

Dick kwam achter de boom vandaan en tuurde door Basils verrekijker naar de woonwagen. Het viel hem onmiddellijk op, dat het raampje in de zijwand een paar centimeter openstond. De zon stond recht boven het doorzichtige plasticdak en waarschijnlijk was het bloedheet in de wagen.

Dick draaide zich met een ruk om en liep terug naar Basil en Yves. „Jongens, ik heb een idee!" fluisterde hij opgewonden. „Ik ga een blik door dat raampje werpen. Als ik op een van de spaken van het achterwiel klim, kan ik net naar binnen kijken."

„Maar de gordijnen zijn dicht," zei Basil.

Dick was niet meer van zijn plan af te brengen. „Ik neem een stok mee en daar schuif ik het gordijn mee opzij." En hij keek snel om zich heen of hij ergens een stok zag liggen.

Yves was niet erg enthousiast over het plan. „Als ze je zien, ben je de sigaar," zei hij.

Maar Dick schudde zijn hoofd. „Ik zal wel zorgen, dat ze me niet te zien krijgen." Hij sneed met zijn zakmes de zijtakjes van de stok, die hij had gevonden. „Jullie moeten die knapen op de een of andere manier afleiden, terwijl ik naar binnen kijk... Wacht, ik weet al iets. Jullie kloppen gewoon aan en vragen of ze misschien iets te drinken voor jullie hebben. Houd ze maar zo lang mogelijk aan de praat."

Yves en Basil vonden het nog steeds een gevaarlijke onderneming, maar ze wilden Dick niet in de steek laten en dus begonnen ze te overleggen wat ze zouden zeggen.

Ze waren nog steeds aan het beraadslagen, toen de deur van de woonwagen weer geopend werd en de blonde zigeuner met de verrekijker in zijn hand naar buiten kwam. Onder aan het trapje bleef hij even staan en keek om zich heen. Toen liep hij recht op de prikkeldraadomheining van het bos af. „Hij gaat weer terug," fluisterde Dick. „Duik weg, zodat hij ons niet kan zien."

Ze verborgen zich snel tussen het struikgewas en wachtten tot de man in het bos verdwenen was.

„Zo, jongens," zei Dick, „nu hebben we de kans van ons leven. Kom op."

„Maar wat doen we als de man in de woonwagen jou ziet en ons achterna komt?" vroeg Yves.

Dick haalde zijn schouders op. „Dan smeren we hem gewoon zo snel mogelijk. Je hoeft echt nergens bang voor te zijn. Het enige, dat ik van plan ben, is even een blik door dat raampje werpen, terwijl jullie die knaap bij de deur aan de praat houden. Dat is toch zo simpel als wat."

Voorzichtig kropen ze op handen en voeten in de richting van de woonwagen, de blik onafgebroken gericht op het kleine raampje. Het gordijn bleef dicht, maar toen ze vlak bij de wagen waren, begon een van de paarden plotseling te hinniken. Met kloppende harten drukten ze zich tegen de grond, maar er gebeurde niets en na een paar seconden slopen ze weer verder.

Dick gaf Basil en Yves een duwtje in de richting van de deur. „Doe je best!" fluisterde hij.

Op zijn tenen sloop hij tot vlak onder het raam, zette heel voorzichtig een voet op een spaak van het achterwiel en drukte zich millimeter voor millimeter omhoog. Binnen in de woonwagen klonk een stem, een mannenstem, die langzaam aftelde en rustig doorging toen Basil en Yves op de deur klopte. „Vijftien... veertien... dertien... twaalf... elf... "

Dick wachtte nog een paar seconden, maar toen kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Of de man de deur opende of niet, hij móést zien wat er zich in de woonwagen afspeelde. Voorzichtig stak hij de stok naar binnen en op het moment, dat hij het gordijn opzij wilde schuiven, werd hij opgeschrikt door het woesssssj-geluid van een opstijgende raket. Heel even beefde zijn hand, maar toen duwde hij het donkergele gordijn een paar centimeter weg.

Het was helder licht in de woonwagen. De zon wierp zijn heldere stralen door het plasticdak tot in de verste hoeken van het langwerpige vertrek. Er was geen gevangene, zoals Dick verwacht had. Behalve de jongeman met het platte gezicht, die met zijn rug naar het raam zat, was er niemand in de wagen.

Dick liet zijn blik snel door de ruimte gaan. Hij zag, dat de man een koptelefoon droeg en omringd was door-

Voorzichtig kropen ze op handen en voeten in de richting van de woonwagen

allerlei ingewikkelde instrumenten. Vlak voor hem stonden twee radarschermen, waarnaar hij ingespannen zat te turen, terwijl zijn handen aan allerlei knoppen draaiden. Boven zijn hoofd brandde een rode lamp — vlak naast een luidspreker, waaruit een paar seconden geleden ongetwijfeld de stem had geklonken.

Dick keek omhoog en zag vlak onder de doorzichtige plastickoepel een heel regiment antennes. De woonwagen was zo afgeladen met allerlei instrumenten, dat er nauwelijks plaats over was voor meubilair. Maar toch was er op de een of andere manier in een hoek nog ruimte gemaakt voor twee bedden boven elkaar en vlak achter de deur stond een klein gasfornuis.

Er werd weer op de deur geklopt. Luider ditmaal, maar de man wendde zijn blik geen moment van de instrumenten af.

Het geraas van de raket werd luider en luider en toen Dick omhoogkeek, zag hij de grauwe rookzuil tegen de blauwe lucht afgetekend.

Basil en Yves kwamen nu ook naar de zijkant van de woonwagen en klommen naast Dick op het wiel. Drie paar jongensogen staarden verbijsterd door het raam naar binnen en ze wisten op hetzelfde moment alle drie wat er aan de hand was.

De geleide projectielen werden door middel van radiogolven opzettelijk uit hun baan gebracht! Misschien kon de man met het platte gezicht de raketten zelfs langs radiografische weg laten exploderen!

Terwijl ze met ingehouden adem naar binnen staarden, werd een van de radarschermen zwart.

Bijna onmiddellijk schoof de man zijn stoel achteruit en liep in de richting van de deur, maar nog voor hij er was, viel zijn blik op het raam en zag hij de gezichten. Onder het uitstoten van een rauwe kreet stortte hij zich op de deur.

„Rennen!" schreeuwde Dick.

Ze sprongen van het wiel en zetten het op een lopen.

„Dus het zijn spionnen!" riep Basil.

„Saboteurs!" antwoordde Dick hijgend. „Ze saboteren het afvuren van de raketten!" Hij keek wanhopig om zich heen. „We moeten de politie waarschuwen!"

Ze renden in de richting van het karrespoor, maar de man met het platte gezicht was het trapje van de woonwagen afgekomen en schoot als een raket op hen af. „Hee! Wachten jullie eens even!" schreeuwde hij.

„Uit elkaar!" beval Dick. „Jullie gaan de andere kant op. Haal hulp in *Het Smokkelaarsnest!*"

Yves en Basil schoten op de prikkeldraadomheining af, terwijl de zigeuner achter Dick bleef aanrennen en hem binnen een paar seconden inhaalde.

Dick probeerde zich nog los te rukken uit zijn greep, maar de man was oersterk en hield hem onwrikbaar vast.

„Roep je vrienden terug!" beet de man hem toe.

Dick beet op zijn tanden. „Nee!" Hij verhief zijn stem en riep naar Basil en Yves: „Opschieten, jongens! Lopen, zo hard je kunt!"

Hij zag ze door het hek heen kruipen en in het bos verdwijnen en hij hoopte, dat ze de andere man niet in de armen zouden lopen.

De man met het platte gezicht liet Dick los en duwde hem ruw van zich af.

„Idioot, die je bent!" zei hij schor. „Dat uitgerekend een stel van die blagen alles nou nog moet bederven... Enfin, het is gebeurd en er is niets meer aan te doen. Ga je vrienden maar achterna!"

De man liep in de richting van de woonwagen, maar Dick klampte zich aan hem vast. „U wilt uw instrumenten vernietigen voor de politie hier is, hè?" riep hij uit. „Maar dat zal u niet glad zitten."

De man bleef staan. „Welnee, jongen, ik ga de politie via de radio oproepen!"

Terwijl hij sprak, had hij een klein fluitje uit zijn zak gehaald en hij blies er uit alle kracht op. Dick probeerde het hem te ontfutselen en tot zijn verbazing liet hij het zonder tegenstribbelen afpakken.

„Neem maar mee," zei hij onverschillig. „Alan heeft het nu toch al gehoord. En smeer hem nu alsjeblieft!"

„Nee, ik blijf!" Dick zette zich schrap, vastbesloten als dat nodig was te vechten tot hij erbij neerviel.

Maar de man met het platte gezicht haalde zijn schouders op en zei: „Luister, makker. Ik heb geen uren de tijd. Dit is een dringende aangelegenheid. Jij leeft zeker in de veronderstelling, dat je een spionagekomplot hebt opgerold, hè?"

Dick probeerde zich los te rukken uit zijn greep, maar de man was oersterk en hield hem onwrikbaar vast.

Dick knikte. „Ik wist van het begin af aan, dat jullie geen zigeuners konden zijn. En nu ik die radioapparatuur eenmaal gezien heb. . . "

„Het is heel begrijpelijk," viel de man hem in de rede. Hij vertrok zijn gezicht in een grijns. „Maar jullie hebben toevallig op het verkeerde paard gewed. Wij zijn van de Inlichtingendienst en wij hebben tot taak de radiosabotage van vijandelijke spionnen op te sporen. Zal ik jou eens een geheimpje verklappen? De spionnen, die jullie zoeken, bevinden zich in *Het Smokkelaarsnest*. Daar sta je van te kijken, hè? En als je vrienden erg hard lopen, is de vijand over een paar minuten hier om ons onschadelijk te maken. Tenzij ik snel een radioboodschap kan versturen. Opzij, jongeman, ik moet de raketbasis waarschuwen!"

„Nee. Ik geloof u niet. U verzint het om van mij af te zijn!" riep Dick uit. Maar op hetzelfde moment bekroop hem een angstige gedachte: het zou weleens waar kunnen zijn ook. . .

HOOFDSTUK X

Een reisje met de woonwagen

De man deed een stap naar voren en Dick zocht snel om zich heen naar een wapen. Het enige, dat binnen handbereik stond, was een lege fles op het trapje van de woonwagen. Razendsnel liep hij achteruit om hem te pakken en hij trapte daarbij op een van de zwarte irissen, die door Basil in de haast waren achtergelaten. „Blijf waar u bent!" Dick hief de fles dreigend. „U krijgt geen kans de woonwagen binnen te gaan om de radio-installatie te vernietigen!"

Dick besefte, dat hij zich in een uiterst moeilijk parket bevond, maar hij moest kiezen of delen. Als de man de waarheid had gesproken, was de toestand inderdaad hopeloos. Door zijn schuld. Maar als hij het hele verhaal verzonnen had, moest Dick ten koste van alles voorkomen dat de radio-installatie onklaar werd gemaakt.

„Luister! Je móét me geloven," zei de man bijna smekend. „Als ik de raketbasis niet op tijd waarschuw, zijn we verloren!" Hij herhaalde dat hij van de Inlichtingendienst was. Maar Dick hield de fles stevig omklemd en week geen stap.

„Als de Inlichtingendienst wist, dat er spionnen zaten in *Het Smokkelaarsnest*, zou de politie al lang ingegrepen hebben," zei hij.

Het verhaal van de man klonk steeds ongeloofwaardiger. „We wilden eerst meer te weten zien te komen van hun werkwijze voor we ze arresteerden. En laat me nu voorbij, hè!"

„Nee!" Dick bleef met een voet op het trapje staan en zwaaide met de fles.

De man haalde zijn schouders op en keek in de richting van het bos, waarschijnlijk hopend dat zijn maat hem te hulp zou komen. Maar het was niet de

Drie mannen in donkere kostuums renden naderbij.

blonde zigeuner, die enkele ogenblikken later door de prikkeldraadversperring heen kroop en op de woonwagen af rende. Het was monsieur Martin, op de voet gevolgd door Basil en Yves.

Dick zwaaide opgelucht naar zijn vrienden, maar dat ene moment van onoplettendheid werd hem onmiddellijk noodlottig. De man met het platte gezicht sprong op hem af, smeet hem tegen de grond en wierp de fles met een wijde boog in de richting van de naderende Fransman. Maar voor hij de sleutel in het slot van de woonwagendeur had kunnen steken, klonk er een schot en verbrijzelde een kogel het houtwerk vlak naast zijn hand.

„Ga bij die deur weg!" riep de Fransman. „De volgende keer schiet ik dwars door je heen!"

Dick keek verbaasd naar monsieur Martin, die met een rokend pistool in zijn hand op de woonwagen af liep. Drie mannen in donkere kostuums — ieder met een pistool in de hand — kwamen uit de bosrand te voorschijn en renden naderbij. Dick wist toen, dat de man met het platte gezicht de waarheid had gesproken en hij beet hard op zijn lip.

Opspringend schreeuwde hij tegen Basil en Yves: „Vlucht! Die kerels zijn vijandelijke spionnen!"

Een van de donkergeklede mannen nam een duiksprong en overmeesterde hem met enkele snelle bewegingen en voor er een paar seconden verstreken waren, lagen Dick en de man met het platte gezicht aan handen en voeten gebonden in het gras. De twee andere mannen knevelden Basil en Yves, terwijl monsieur Martin goedkeurend toekeek.

De Fransman had kennelijk de leiding over de donkergeklede mannen, want zij volgden zijn bevelen snel en zwijgend op.

„Je hebt dus inderdaad belangstelling voor andere dingen dan bloemen," zei hij met een spottend glimlachje om zijn lippen tegen Dick, die machteloos voor het trapje van de woonwagen lag. „Wat een geluk dat je die spionnen hier ontdekt hebt. En ik ben je zeer dankbaar dat je zo netjes de wacht gehouden hebt tot we hier konden zijn. Anders zou die meneer daar weleens ondoordachte dingen hebben kunnen doen."

„Hij heeft een radioboodschap verzonden!" bluftte Dick.

Monsieur Martin lachte. „Nee, nee, dat geloof ik niet, jongeman," zei hij. Hij wendde zich tot zijn mannen en zei iets in een vreemde taal, die Dick niet verstond. Onmiddellijk opende een van hen de deur van de woonwagen, maar hij ging niet naar binnen.

Wordt vervolgd

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN SAMEN MET HUN VRIEND BOB LINTON OP ZOEK NAAR DE STENEN LEEUW. PROFESSOR MALEY EN BRINDO PROBEERDEN DE KAART VAN DE VRIENDEN TE BEMACHTIGEN EN BRINDO SLAAGDE DAARIN.

OP HET GEROEP VAN BRINDO KWAM DE HELICAR SNEL NADERBIJ.

HIERHEEN, PROFESSOR! VLUG!

BRINDO HEEFT DE KAART EN ALS HIJ ER EENMAAL MEE AAN BOORD VAN DE HELICAR IS, HEBBEN WIJ HET NAKIJKEN!

VLUG BRACHT TED ARCHIE WEER IN ACTIE.

ER IS NOG EEN KANS DAT ARCHIE HUN VLUCHT VERHINDERT!

WAT WIL JE DAN DOEN?

TOEN DE BOOT NADERBIJ KWAM HING ARCHIE ER VLAK BOVEN.

O, NU BEGRIJP IK WAT JE BEDOELT!

TOE MAAR, ARCHIE! SPRINGEN!

MAAR VÓÓR ARCHIE KON SPRINGEN, BRAK DE TOP VAN DE BOOM AF.

KIJK UIT, ARCHIE! PROBEER DE RAND VAN DE BOOT TE GRIJPEN!

HIJ ZAL VERDRINKEN!

NOG NET OP HET NIPPERTJE WIST ARCHIE MET ÉÉN HAND DE BOOT TE GRIJPEN.

VLUG, SPRING AAN BOORD!

INTUSSEN GOOIDE DE PROFESSOR EEN LIJN UIT.

VLUG, BRINDO! GRIJP HET TOUW!

BRINDO KLOM SNEL IN HET TOUW. MAAR ARCHIE ZAT HEM VLAK OP DE HIELEN.

LAAT LOS!

KALM, BRINDO! IK TREK DE ROBOT MEE OMHOOG!

DE MOTOR VAN DE HELICAR GROMDE EN ARCHIE TROK UIT ALLE MACHT.

DAT HOUDT ARCHIE NOOIT! HIJ KAN BETER HET TOUW LOSLATEN, TED!

NEE, IK WIL DIE KAART HEBBEN! WACHT EVEN!

ARCHIE SLOEG ZIJN BENEN OM HET ROER EN ZETTE ZICH SCHRAP.

HET IS ONGELOOFLIJK! DE ROBOT TREKT ONS NAAR BENEDEN!

TED PAKTE DE MICROFOON EN EEN STEM SCHALDE OVER HET WATER.

GEEF DE KAART TERUG, BRINDO! ALS JE HET NIET DIRECT DOET, IS JE LEVEN IN GEVAAR!

ARCHIE

BRINDO STAK ONMIDDELLIJK ZIJN HAND UIT.

IK HEB GEEN ZIN OM MIJN LEVEN OP HET SPEL TE ZETTEN!

HET VOLGENDE OGENBLIK LIEP DE BOOT VAST OP EEN ZANDBANK.

DAAR GAAT DE HELICAR!

TERWIJL ARCHIE VIEL, LIET BRINDO DE KAART LOS EN DEZE DWARRELDE NAAR BENEDEN.

JIJ SUFFERD!

DE KAART! HIJ VALT IN HET WATER!

DE KAART KWAM IN DE RIVIER TERECHT EN TED LIET ARCHIE VLUG OVERBOORD SPRINGEN.

WE HEBBEN NOG EEN KANS, BRINDO!

ARCHIE MOET EERST DE BOOT VLOT TREKKEN!

KEN ZAG DE HELICAR TERUGKEREN EN WIST WAT DAT BETEKENDE. ONMIDDELLIJK DOOK HIJ IN HET WATER.

IK ZAL DE KAART GAAN HALEN!

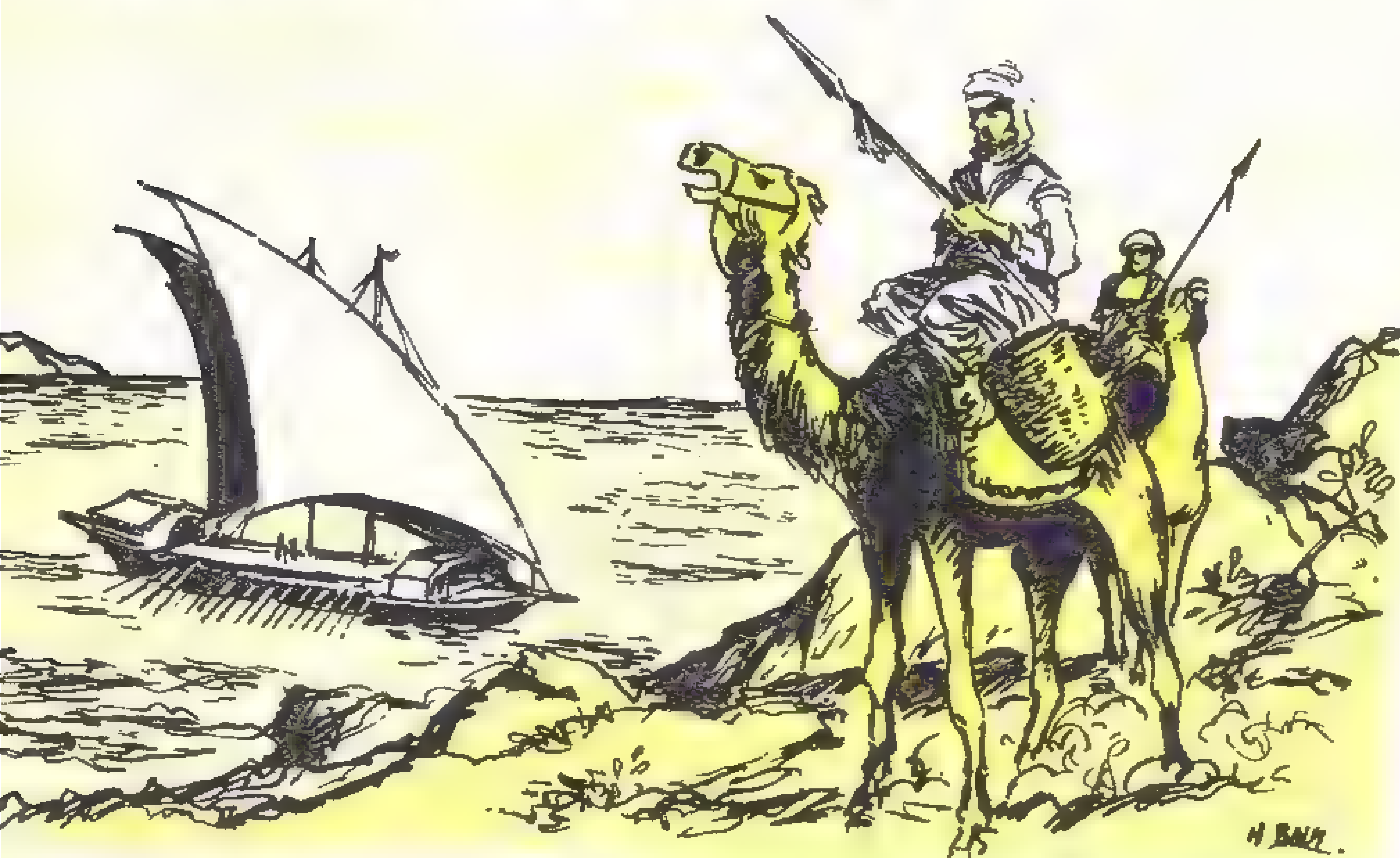
NEE! BLIJF HIER!

BRINDO EN KEN DEDEN IEDER HUN BEST OM DE KAART TE BEMACHTIGEN. INTUSSEN DREIGDE EEN NIEUW GEVAAR.

DIT IS MIJN KANS! DIE KEREL WORDT AANSTONDS EEN PROOI VOOR DE KROKODILLEN!

De gevangenen van het slavenschip

Vervolg van bladzijde 19

geladen en nog diezelfde avond begon de terugreis.

Het was zoals Egbert van Kessel voorspeld had. Van Tunis ging het naar Bizerta en van Bizerta weer terug; vier uur aan de riemen en vier uur in het ruim.

Ook Volkert kreeg de zweep te voelen, maar langzamerhand wenden zijn spieren aan de zware arbeid en trok hij de riem met dezelfde regelmaat als zijn lotgenoten.

Vaak, als hij in het ruim lag, dacht hij aan het verre Amsterdam, waar zijn ouders en zijn broertjes tevergeefs wachtten op zijn terugkomst.

Soms kon hij bijna zelf niet geloven dat hij nog maar een jaar geleden met zijn vriendjes aan de voet van de Westertoren had gezeten en krijgertje speelde door de Kalverstraat en wanneer hij eraan dacht, dat hij dat alles wel nooit terug zou zien, dan had hij moeite om zijn verdriet voor de anderen te verbergen.

Zo verstreek de ene week na de andere en elke dag leek op de vorige. Soms verliet een van de Arabieren het schip en werd zijn plaats ingenomen door een ander, maar verder was er niets, dat de eentonigheid verbrak.

Bijna een half jaar was het nu al geleden dat de *Stadt Haerlem* in de golven van de zee was verdwenen. Govert de Lelie was zo mager geworden, dat zijn kleren hem om zijn leden fladderden en door het bruine haar van Douwe Mienesz liepen grijze strepen, die daar vroeger niet waren.

Voor de veertigste maal sinds de vijf schepelingen aan boord waren gekomen, meerde de galei in de haven van Tunis. Terwijl de goederen werden uitgeladen, zag Volkert hoe een van de Arabieren, die tot de bemanning van de galei behoorden, met een bundeltje op zijn rug van het achterdek kwam en het schip verliet, waarna hij tussen een paar loodsen uit het gezicht verdween.

„Zo," zei Egbert van Kessel, toen ze in het ruim zaten, „Djedda is er dus vandoor. Het zal mij benieuwen wat we nu weer voor een heerschap krijgen. In elk geval kijken we weer eens tegen een nieuw gezicht aan en dat is al een heel ding. Wat jou, Govert?"

„Voor mijn part was het de grootvizier in eigen persoon," zei Govert de Lelie. „Of je nou door de hond gebeten wordt of door de kat, dat maakt me geen zier verschil uit."

En na deze woorden nam hij zijn nap en begon te eten alsof hij bang was dat zijn portie hem ieder ogenblik kon worden afgenomen.

In de loop van de middag werd de ploeg, waartoe Volkert behoorde, weer naar boven gebracht. Er was een lichte bries opgestoken, die een aangename verkoeling bracht na de benauwdheid van het ruim en terwijl de nieuwe lading aan boord werd gebracht, sloeg Volkert de drukte om zich heen met belangstelling gade.

Plotseling ging er een schok door hem heen. Uit de richting van de kade naderde een man in een boernoes. Halverwege de steiger bleef hij een ogenblik staan en keek om zich heen en daarna kwam hij recht op de galei af.

Volkert vroeg zich af of hij droomde. Goeie genade, dat kon toch niet? Maar nee, de Sultan zat op zijn gewone plaats, op de vierde bank aan bakboord en wachtte gelaten op het moment dat hij zijn riem weer zou moeten opnemen.

Nu kreeg ook Douwe Mienesz de Arabier in het oog en Volkert zag duidelijk hoe hij schrok.

Zijn ontsteltenis was maar al te begrijpelijk. Als je de boernoes weg dacht en je zag daarvoor in de plaats een vodderig buis en een versleten broek, dan was het Laurens Kock, die daar liep, en niemand anders.

Zonder het geringste vermoeden van de verbazing, die hij teweegbracht, liep de vreemdeling de loopplank op. Bij de kampanje gekomen, boog hij groetend het hoofd voor de schipper van de galei, die hem met een handgebaar naar de voorplecht verwees.

Toen ze bij het vallen van de schemering uitvoeren, was de plaats, die Djedda had opengelaten, door de nieuweling bezet.

Zwijgend liep hij tussen de banken door en zo vaak hij durfde, keek Volkert opzij en verbaasde zich erover dat twee mensen zo veel op elkaar konden lijken.

Zodra ze weer beneden waren, brak er een rumoer van belang los.

„Deksels nog toe, Laurens, die broer van jou heeft het beter bekeken dan jij," spotte Egbert van Kessel. „Kan die snaak geen goed woordje voor ons doen?"

„Jij hebt mooi praten," zei de Sultan nijdig, „maar die ellendige Moor heeft me twee keer de zweep over m'n ribben gehaald en ik was niet eens uit de maat."

„Troost je maar," zei Egbert, „hij heeft het zelf ook niet zo best getroffen. Merkte je niet dat hij geen enkele keer antwoord gaf als de anderen tegen hem spraken?"

„Bedoel je dat hij niet kan praten?" vroeg de Sultan.

„Precies," zei Egbert. „Hij is stom, die arme drommel. Ik hoorde het een van die kerels zeggen."

„Nou, slaan kan ie in elk geval verdraaid goed," stelde de Sultan vast.

„Ja, maat, van je familie moet je het maar hebben," grinnikte Douwe Mienesz. „Wat jij, Volkert. Scheelt er iets aan, zeuntje? Je bent zo stil."

Volkert boog zich opzij. „Douwe," zei hij, „stel dat dat onze redding eens was!"

„Onze redding?" herhaalde de bootsman verwonderd. „Wat bedoel je, maatje?"

Volkert bracht zijn mond dicht bij het

oor van zijn buurman en begon opgewonden te fluisteren.

,,We moeten het proberen, Douwe," zei hij. ,,Het is onze enige kans."

,,Grote goedheid!" zei Douwe Mienesz, ,,als dat eens zou lukken. Laurens! Laurens! Luister eens!"

De Sultan schudde bedenkelijk het hoofd toen hij Volkerts plan hoorde.

,,Het klinkt mooi, maat," zei hij, ,,maar als het misloopt, verspelen we onze huid."

,,Wou jij dan liever tot je dood toe blijven roeien?" vroeg de bootsman. ,,Als we dit niet wagen, zitten we tot het eind van onze dagen in de ijzers. Bedenk dat wel, Laurens Kock."

,,Je zult je zin hebben," zei de Sultan. ,,Maar laten we tot de volgende aflossing wachten. Nu is er te weinig tijd meer."

Bij het aanbreken van de dag ging het dekluik open en werden de twaalf mannen naar boven gehaald.

Vier uur lang trokken ze de galei zwijgend door de golven, toen was het opnieuw hun beurt om te rusten.

Boven hen klapte het luik dicht en bij het flauwe licht van een palmolielamp bleven ze achter.

,,Doe je best, maat," zei Douwe Mienesz. ,,Het is erop of eronder."

Laurens Kock draaide zich om, zodat hij met zijn gezicht naar de wand kwam te zitten. Met zijn voeten zette hij zich schrap tegen het hout, greep met beide handen de ketting en begon uit alle macht te trekken.

Zijn aderen zwollen op en zijn hoofd werd rood van inspanning, maar de ijzeren ring week geen millimeter van zijn plaats.

,,Het lukt niet," zei de Sultan hijgend. ,,Er is geen beweging in te krijgen."

,,Je moet je gewicht erachter zetten," raadde Egbert van Kessel. ,,Trekken helpt niet; je moet rukken."

Opnieuw greep Kock de ketting en terwijl hij zich met beide voeten afzette, liet hij zich met zijn volle gewicht achterover vallen.

Het hout, waarin de ring was bevestigd, kraakte onder het geweld van zijn aanval, maar liet het ijzer niet los.

Weer liet de Sultan zich vallen en ditmaal was het kraken luider.

,,Nog eens!" vuurde Douwe Mienesz aan. ,,Er komt al schot in."

,,Daar gaat ie dan," zei Laurens. ,,Eén. . . twee. . . "

Pang! De ring schoot met een vaart uit het hout en de Sultan vloog over de kop en kwam aan de andere kant van het schip terecht.

In het ruim van de galei steeg een gejuich op, waar Egbert van Kessel haastig een eind aan maakte.

,,Kalm, mannen, jullie zouden alles verknoeien met je geschreeuw. We zijn er nog lang niet, houd daar rekening mee.

Laurens Kock zocht zijn plaats weer op en ging zo zitten, dat er niets ongewoons was te zien.

Niemand zei meer iets en terwijl de tijd eindeloos langzaam om scheen te gaan, werd de spanning voortdurend groter.

Bijna twee uur waren er al verstreken en elk ogenblik kon nu de bewaker komen om zijn ronde te doen.

Eindelijk knarste het luik en een brede streep daglicht viel in het ruim.

Op de trap werden een paar muilen zichtbaar en het wit van een boernoes. Toen verscheen een hoofd en er ging een zucht van opwinding door de twaalf gevangenen.

Hij was het, de stomme, de wachter van het middenpad. . .

Met zijn handen op de rug liep hij de rij langs. Harmen de Rooy. . . Govert de Lelie. . . Nu was hij Laurens Kock voorbij.

Als een kat veerde de Sultan op en sloeg zijn armen om de hals van de bewaker. Samen tuimelden ze op de grond en eer de verblufte Arabier begreep wat er gebeurde stelden een paar flinke vuistslagen hem buiten gevecht.

Snel ontdeed Laurens de stomme van zijn boernoes, trok hem zijn eigen broek en buis aan en hulde zichzelf in de lange mantel.

Het gevaarlijkste moment van de onderneming was aangebroken. Laurens Kock trok de kap om zijn hoofd, wierp een zwijgende blik op zijn kameraden en ging de trap op.

Vastberaden stak hij zijn hoofd boven het dek uit en wenkte naar de voorplecht.

De man, die hij had aangewezen, kwam naar hem toe. Bij het luik bleef hij staan, maar toen Laurens wenkte dat hij naar beneden moest komen, begon hij de trap af te dalen.

De Sultan was opzijgegaan om de ander door te laten, maar op het moment dat de Arabier hem passeerde, gaf hij hem een duw en terwijl de man naar beneden tuimelde, sprong hij boven op hem.

Eer de bewaker een kik kon geven, hadden de stevige vuisten van de Sultan hem onschadelijk gemaakt. Snel maakte deze zich meester van de sleutelbos, die de bewusteloze Arabier aan zijn gordel droeg, en ontdeed zichzelf en zijn medegevangenen van de boeien.

Elkaar verdringend om het eerst aan dek te zijn, stormden de twaalf mannen de trap op en terwijl een deel van hen naar de kampanje rende, overvielen de anderen de twee op de voorplecht.

Eer de niets vermoedende Arabieren zich te weer konden stellen, waren ze overmeesterd en daarna brak het uur van verlossing aan voor de twaalf mannen, die aan de riemen zaten.

,,Het is gelukt!" schreeuwde Egbert van Kessel. ,,We zijn vrij, mannen!"

Douwe Mienesz holde naar het achterdek en gooide het roer om.

,,Nog negentig mijl, maats!" riep hij over het dek, ,,dan zijn we op Sicilië! Geef hem van katoen, mannen!"

,,Dat zullen we," zei Govert de Lelie, ,,maar ik weet er een paar, die nog veel harder aan de slag zullen moeten."

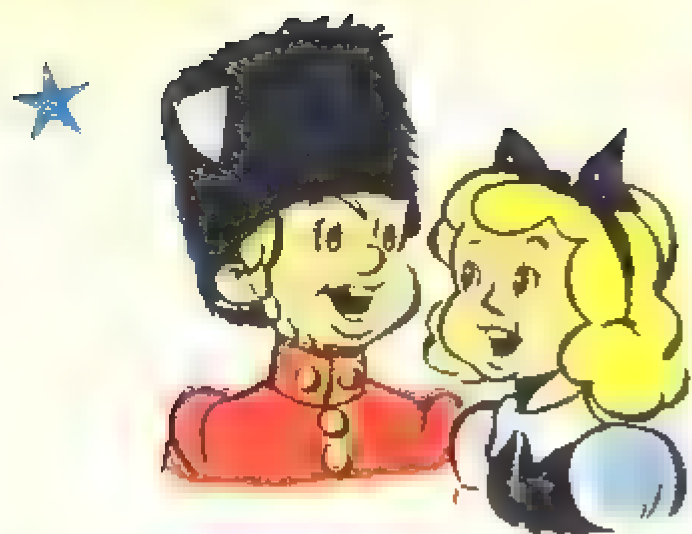
Eer de nietsvermoedende Arabieren zich te weer konden stellen, waren ze overmeesterd.

De twee bewakers werden uit het ruim gehaald en samen met de vier anderen aan de banken geketend.

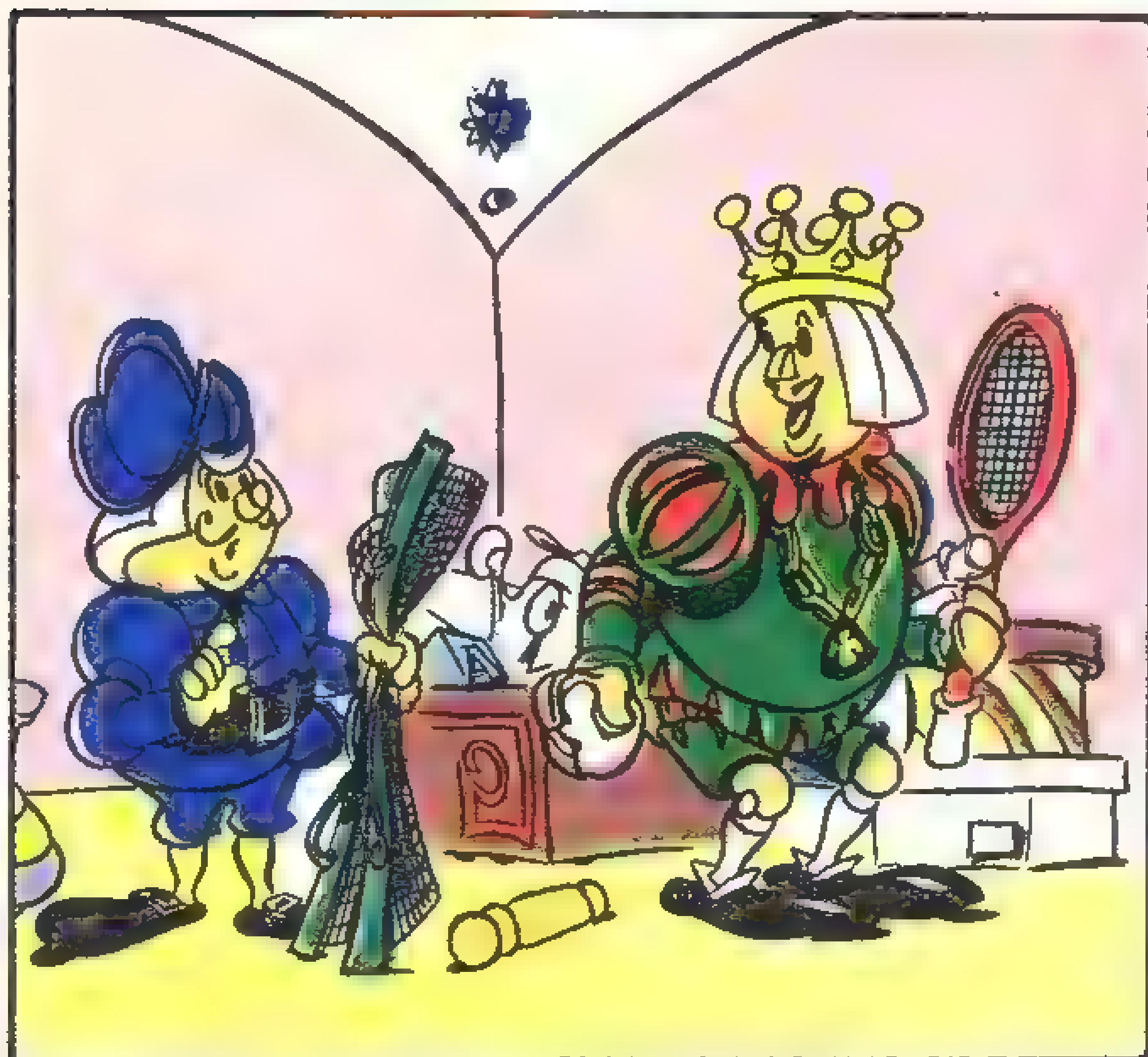
De nieuwe meesters van de galei vochten er bijna om wie de overgebleven plaatsen zouden bezetten en toen alle spanen bemand waren, schoot het vaartuig als een pijl door de golven, de vrijheid tegemoet.

Volkert Lieuwensz was op de voorplecht geklommen en keek grinnikend naar de Arabieren, die met angstige gezichten aan de riemen trokken.

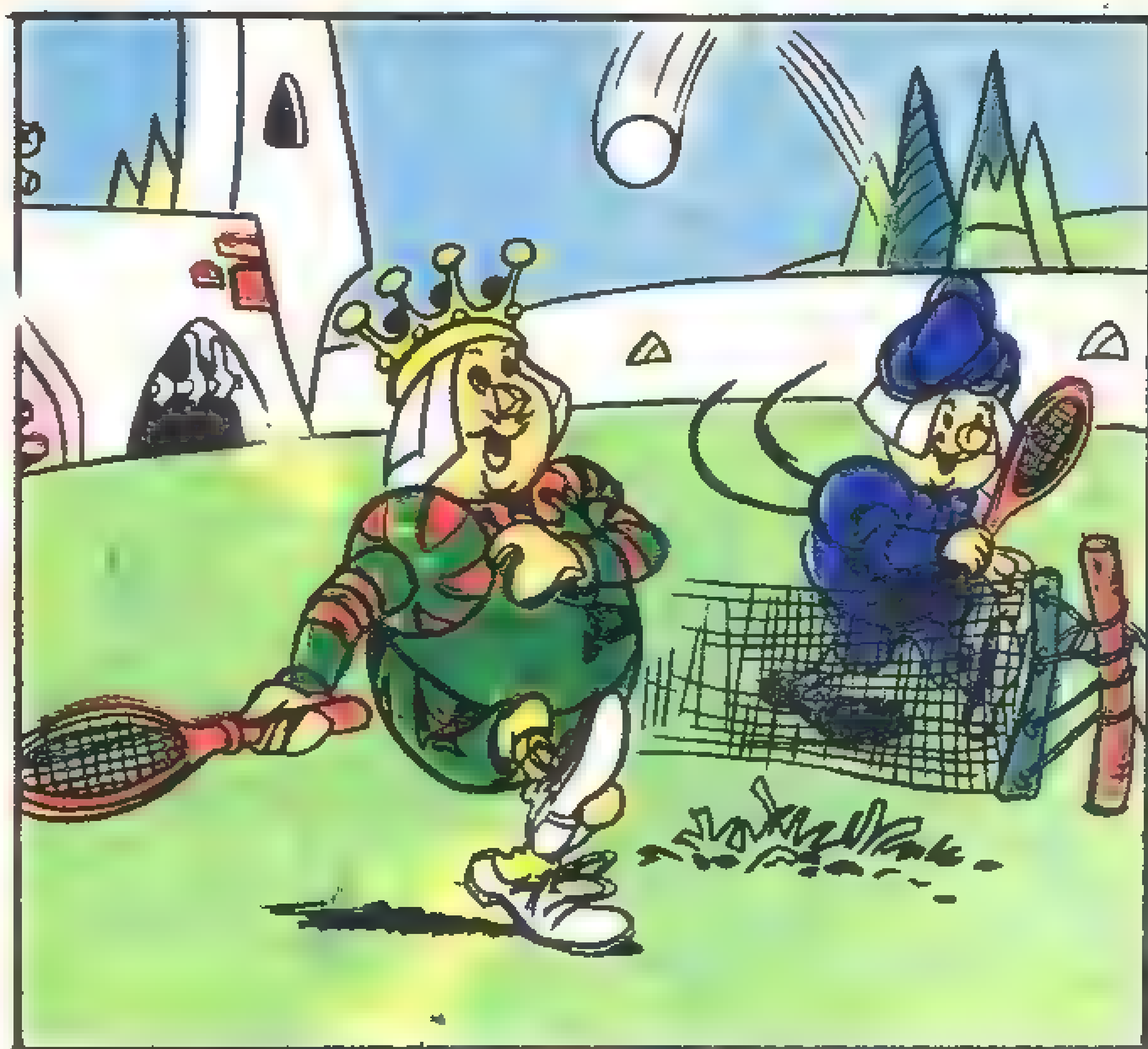
,,Zo," zei hij, ,,de bordjes zijn verhangen, jongens. Nu is het jullie beurt om je spieren te spannen. En denk erom dat je in de maat blijft, boevenpak, of we zullen je mores leren. Daar gaat-ie dan: Eééh-yah! Eéé-yah!"

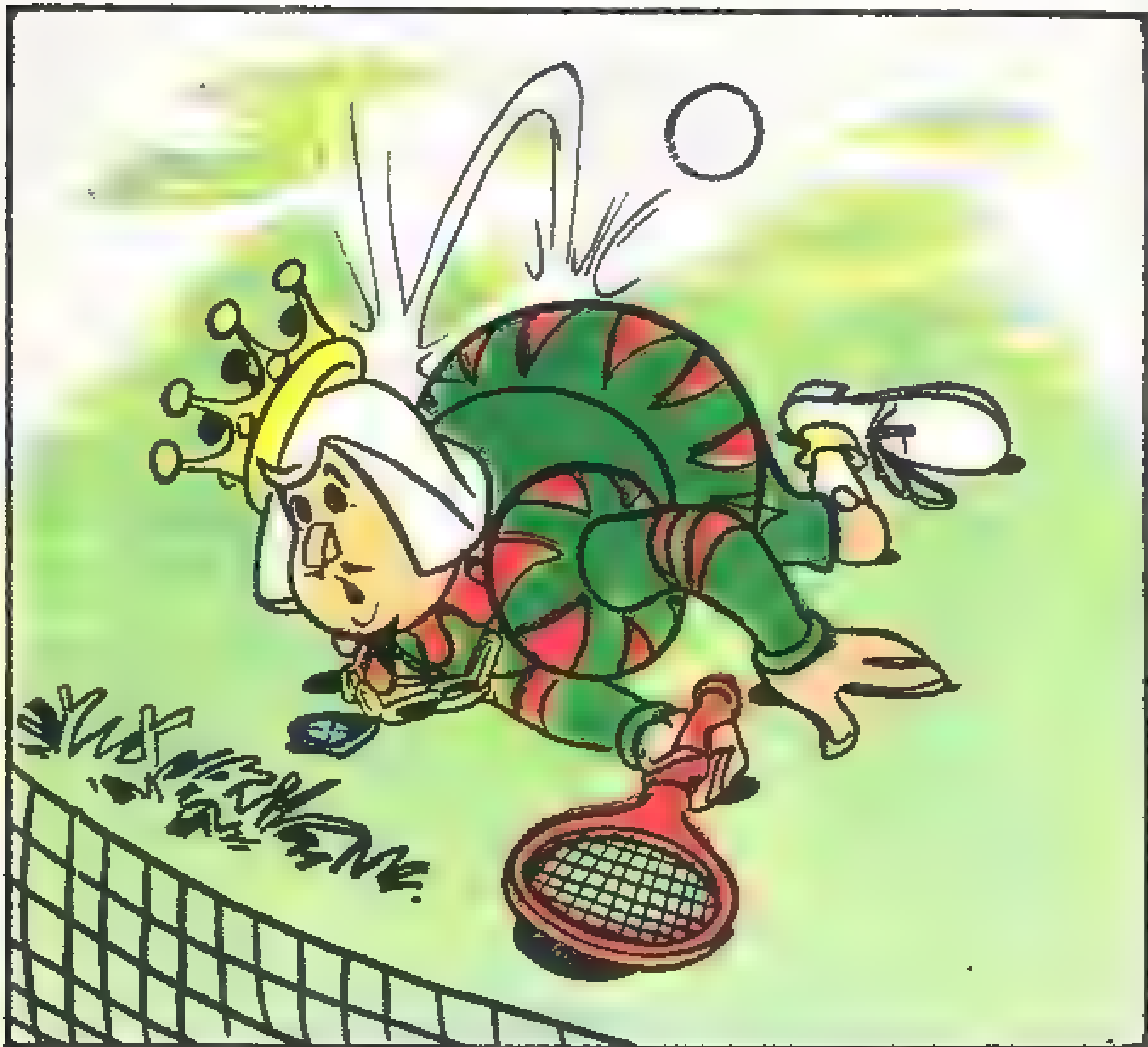
SPELEND

Op een dag in de zomer was de koning van Speelgoedland jarig. Hij was 's morgens heel vroeg opgestaan en samen met zijn lakei Pogo ging hij zijn pakjes uitpakken. Er kwamen allerlei mooie dingen te voorschijn. Op zeker ogenblik had Pogo een net in zijn hand. „Wat is dat, Sire?" vroeg hij.

„Dat is een tennisnet," zei de koning. „Kijk, en hier heb ik twee rackets en wat ballen." Even later gingen de koning en Pogo naar buiten om op de binnenplaats van het paleis een partijtje tennis te spelen. Pogo hing vlug het net op en toen begonnen ze. De koning was reusachtig in zijn schik.

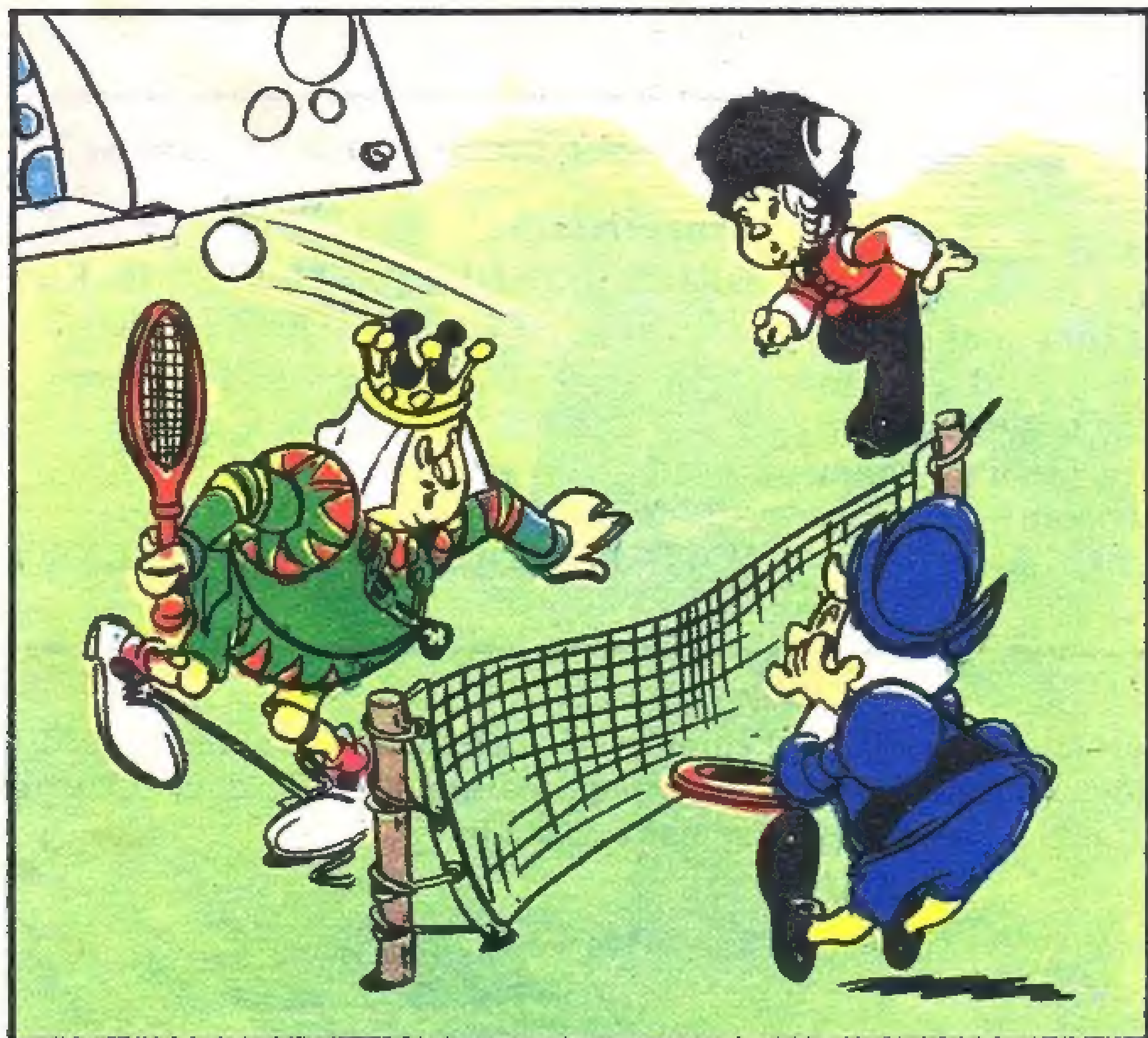

„Let op, Pogo," riep hij. „Nu zal ik de bal zó hard naar je toe slaan, dat je hem nooit kunt houden! Wacht maar, daar komt hij!" Pogo wachtte vol spanning aan de andere kant van het net, maar de bal kwam niet. De koning haalde zó ver uit, dat hij zijn evenwicht verloor en op de grond viel.

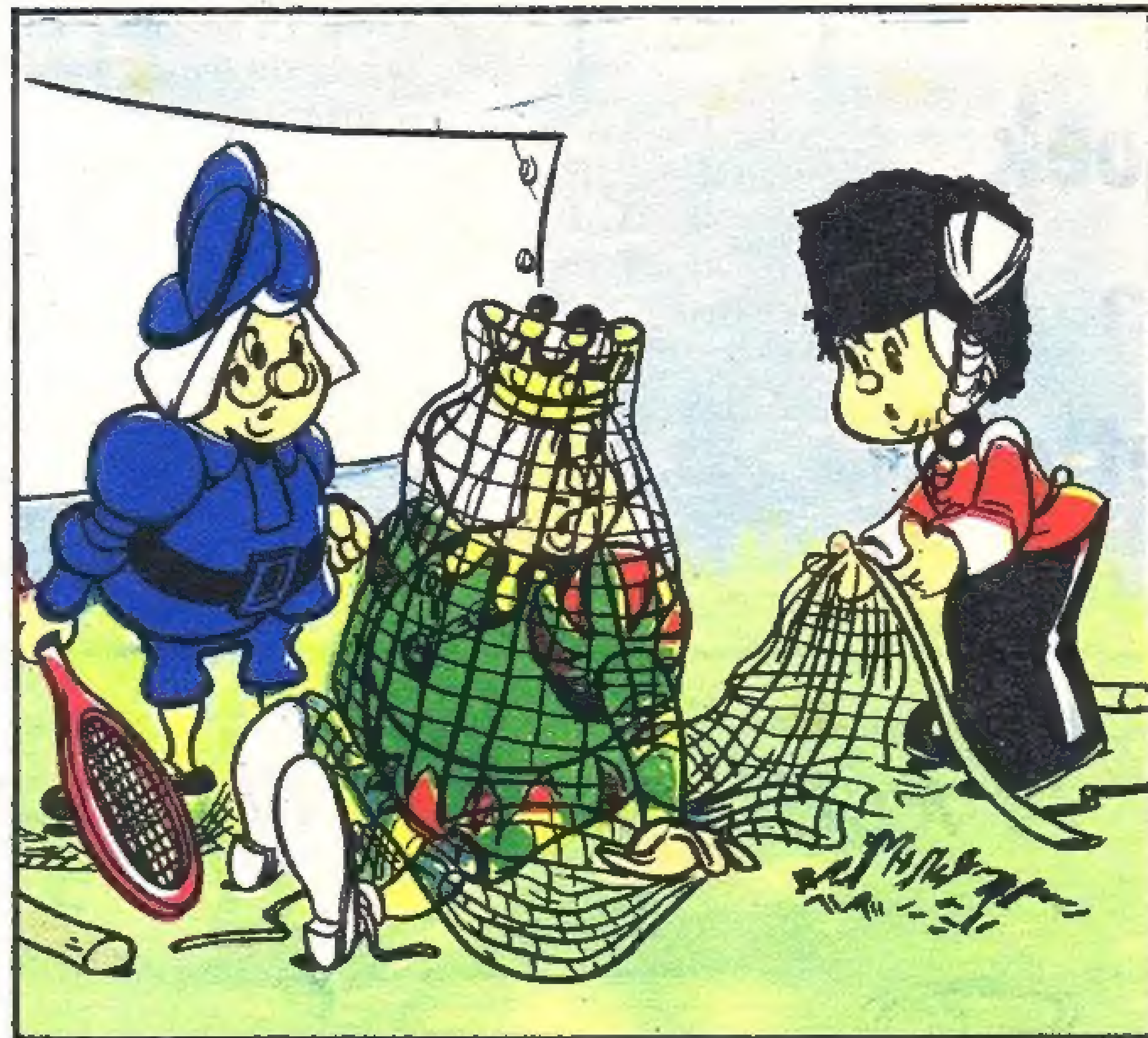

Nu was de koning boos. Hij krabbelde overeind en sloeg de bal naar de lakei. Pogo sloeg de bal terug over het net en de koning zei: „Maar nú zal ik hem dan toch eventjes een klap geven waar je van staat te kijken!" Maar helaas, de bal kwam op een pol gras terecht en kaatste weg.

SPEELGOED

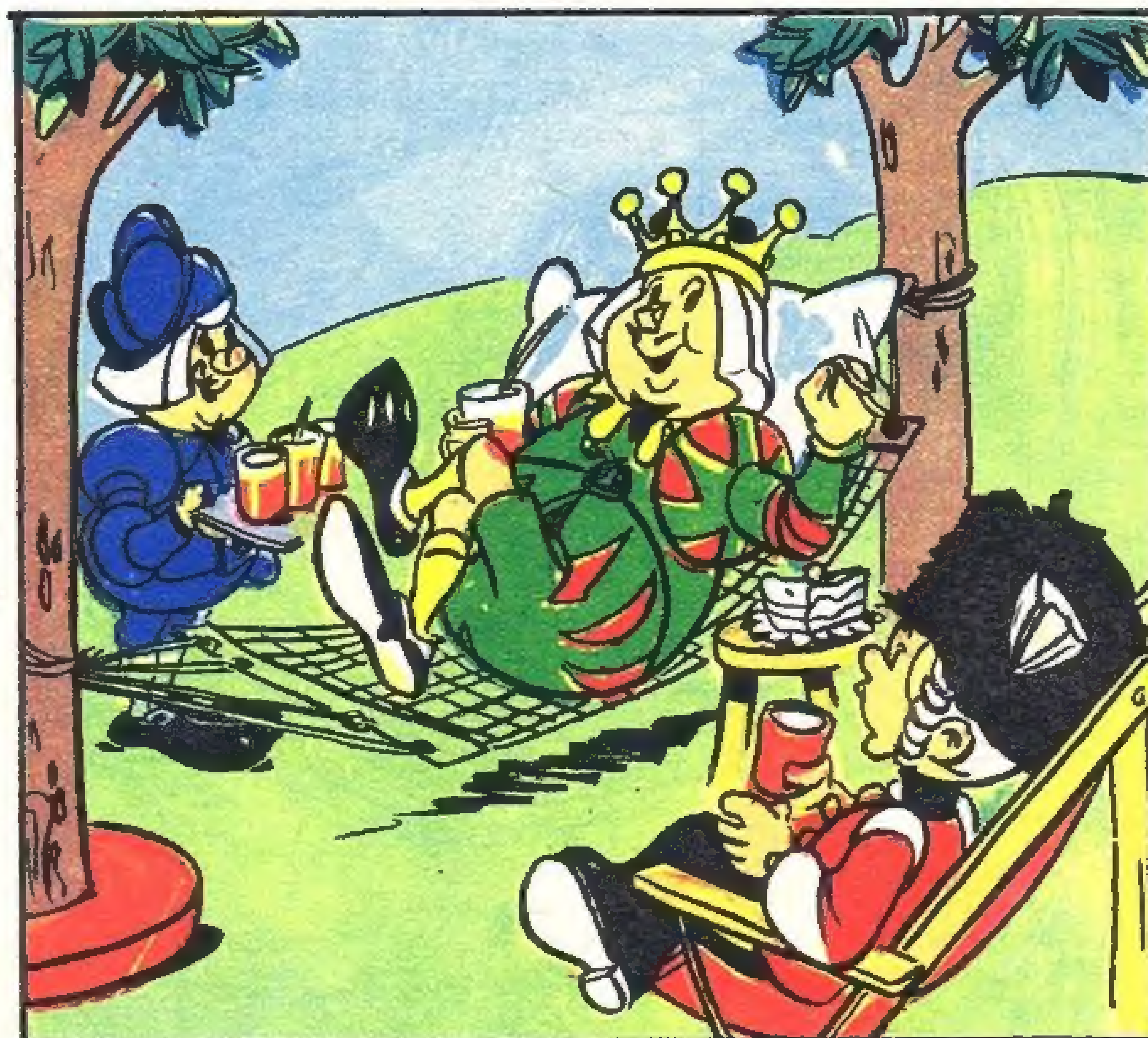
Nu was de koning nog bozer. „Het geeft niets, hoor, Majesteit!" zei Pogo. „Ik zal de bal weer opnieuw naar u toe slaan!" Hij pakte de bal en sloeg, maar wéér miste de koning. Hij was namelijk ongemerkt op zijn schoenveter gaan staan en maakte een heel rare buiteling. Pogo keek verbaasd toe.

Op dat ogenblik kwam Tommie naderbij. Hij zag dat de koning een paar rare sprongen maakte, even later zijn evenwicht verloor en midden in het net viel. Krak, krak, ging het. De koning richtte zich op en zag dat hij helemaal in het net gevangen zat. „Help me eens even, Pogo!" zei Tommie.

„Haal dat tennisnet weg!" riep de koning kwaad. „Ik wil het nooit meer zien!" „Maar, Majesteit," zei Tommie, „het is helemaal geen tennisnet! Het is een hangmat en ik heb hem u gestuurd als verjaardagscadeau!" De koning keek heel verbaasd. Tommie en Pogo hingen de hangmat op.

De koning ging in de hangmat liggen en toen hij een beetje bijgekomen was, zei hij: „Dank je wel voor het mooie cadeau, Tommie! Dat had ik precies nodig!" Hij liet Pogo limonade en taartjes halen en gedrieën bleven ze een tijdje praten. Toen Tommie wegging, was de koning in slaap gesukkeld.

Wie puzzelt er mee?

Ziekenlijstje

Ria van Kuijk, Margrietpaviljoen, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek, is 7 jaar. Ze zou graag wat post ontvangen en spaart bovendien foto's van filmsterren en ansichtkaarten.

Dicky de Jong, Juliana Kinderziekenhuis, Interne afdeling, Den Haag is, 6 jaar. Ze is dol op mooie kinderkaarten.

Namens Ria en Dicky allemaal vast hartelijk bedankt!

Zoek de letter

GENE	AAL
POP	LIER
LUI	AARD
VER	TAND
ARA	IER
MAND	RIJN
TOER	OOI
VER	RIET

Twee rijen gewone woordjes staan hier, om zo te zien. Maar er is toch iets mee aan de hand, want het zijn eigenlijk acht grotere woorden, die allemaal, zowat in het midden, één letter zijn kwijtgeraakt. Nu gaan jullie op zoek naar de ontbrekende letters. Omschrijvingen heb je niet nodig, omdat je telkens maar op één manier een goed woord kunt maken. Je kunt zelf nagaan of je het goed gedaan hebt, want de toegevoegde letters moeten van boven naar beneden gelezen de naam vormen van iets, waarvan sommige zware voertuigen voorzien zijn.

Oplossing van de puzzels uit nummer 26

Omzetraadsel

BRIES; ONDER; STRAK; BOERS; ROEST; ATLAS; NOEST; DOORN.

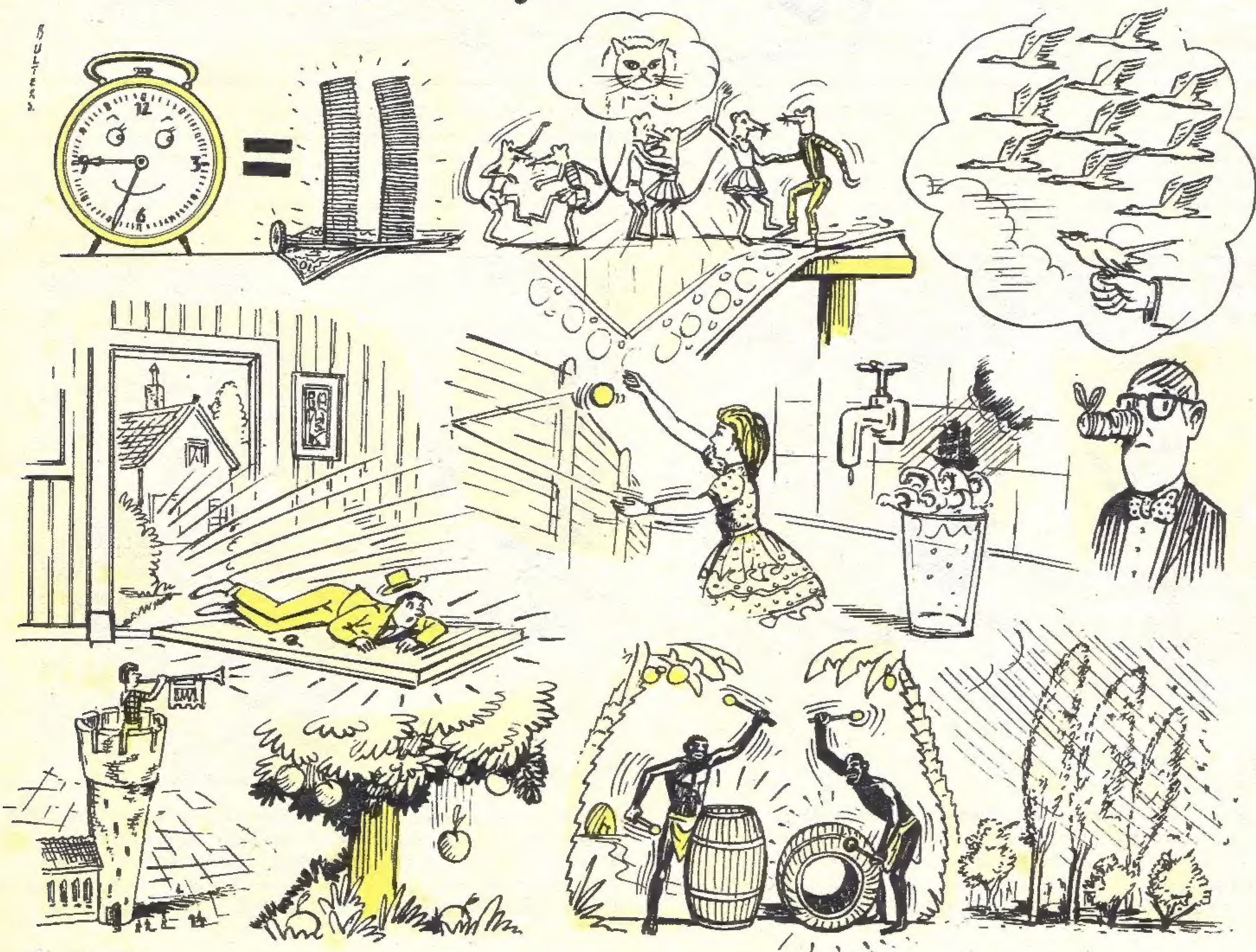
De eerste letters vormen het woord BOSBRAND

Optelsom

WATER + GLAS = WATERGLAS

Wie kent ze alle elf?

Hieronder zie je elf tekeningen, die allemaal een spreekwoord of gezegde uitbeelden. Bekijk de plaatjes maar goed, dan zul je de verborgen uitdrukkingen gemakkelijk vinden.

De gouden kraag

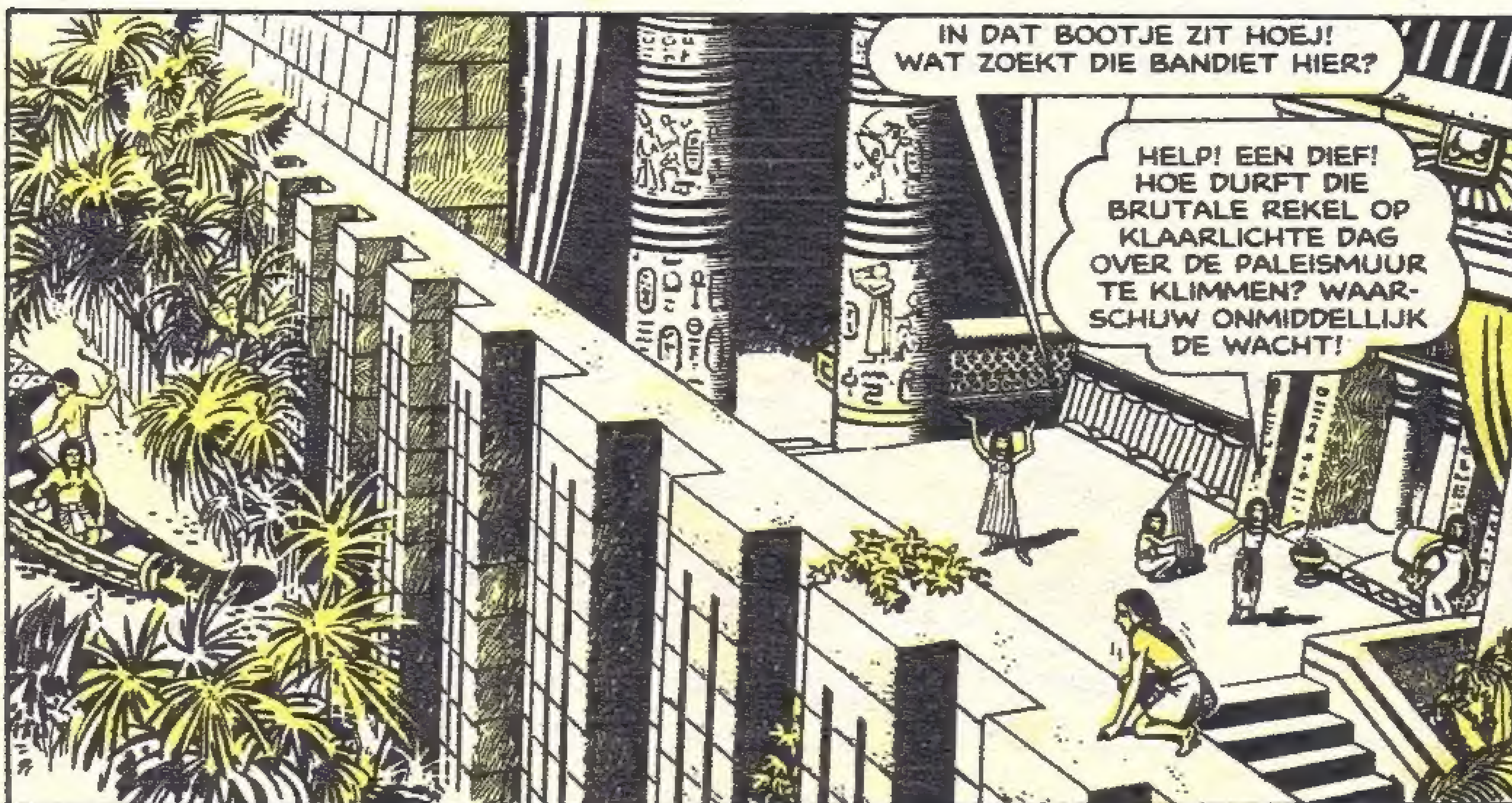

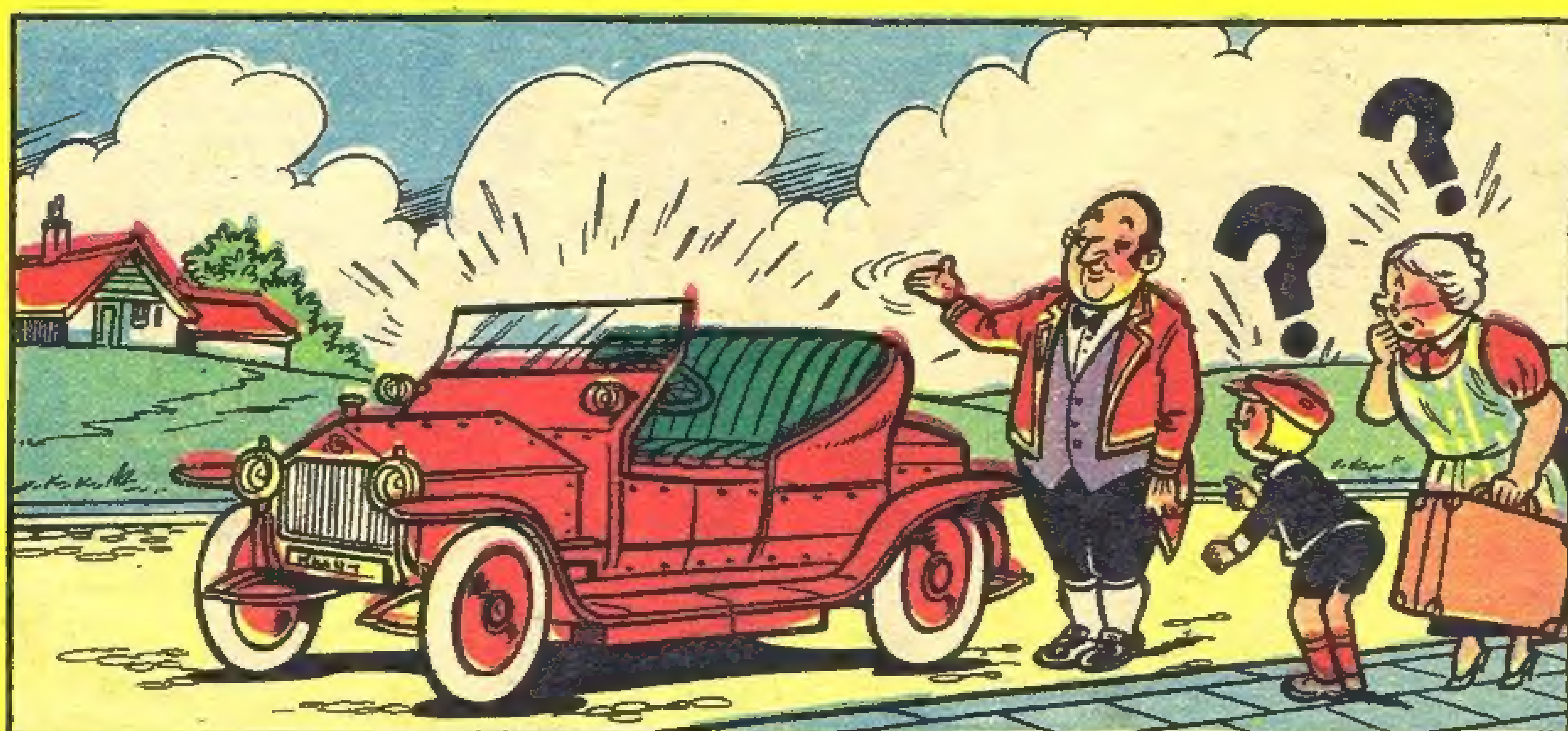

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.